

10 Opinie

Schaf de aanwezigheidsplicht af, zeggen Zijlstra en Fonteijn

11 Onderzoek

Een lager rekencijfer met een mbo'er voor de klas

5 Field skills

Searching for plants in the Lage Fronten

7 Cheerleaders

"The German-SBE-student stereotype is still a bit true"

observant|29

www.observantonline.nl

Onafhankelijk weekblad van de Universiteit Maastricht | Redactieadres: Postbus 616 6200 MD Maastricht | Jaargang 36 | 14 april 2016

Latin dancers at the opening of the Sports Centre Photo: Loraine Bodewes

nl Veel animo dienstraad FS

Voor het eerst sinds jaren zijn er weer kandidaten die zitting willen nemen in de dienstraad van MUO (Maastricht University Office). Ook voor de andere dienstraden van de verschillende service centra en de studentengeledingen van de faculteitsraden zijn lijsten ingediend voor de universitaire verkiezingen die van 23 tot en met 26 mei plaatsvinden.

Opvallend is de sterke groei van het aantal lijsten (nu vijf) voor de dienstraad van Facility Services. Het lijkt erop dat de recente onrust bij FS rondom de reorganisatie van de recepties - die mede leidde tot het vertrek van directeur Erik Klekamp en de komst van een externe adviseur - de animo voor een zetel in de dienstraad heeft doen toenemen. Ook de studenten van de

faculteit psychologie en neurowetenschappen komen met meer lijsten (nu vier) dan voorheen. In totaal, kijkend naar de hele universiteit, zijn er minder lijsten voor studenten ingediend dan vorig jaar: dertien in plaats van zestien.

Op twee plaatsen, bij de faculteitsraden van de School of Business and Economics en de faculteit Humanities and Sciences, hoeft niet gestemd te worden: daar is het aantal kandidaten gelijk aan het aantal zetels.

Er zijn dit jaar geen verkiezingen voor het wetenschappelijk - en ondersteunend personeel van de universiteits- en faculteitsraad. Die worden een keer in de twee jaar georganiseerd. Studenten worden telkens voor een jaar gekozen, personeel voor een periode van twee jaar.

Op 27 mei volgt de uitslag. RJ

PvdA-debat over studentenhuysvesting

"Stel eisen aan de verhuurder of beheerder"

Een leefbaarheidstoets, betere handhaving door de gemeente, een keurmerk, de komst van de International Student Club, en vooral 'open communicatie': het zal de wildgroei aan studentenkamers en de overlast, zoals sommige bewoners van Maastricht die ervaren, moeten beteugelen.

een debat met bewoners, verhuurders en studenten in de Stay Okay.

De gemeente Maastricht heeft het studentenhuysvestingsbeleid jarenlang laten versloffen, klinkt het vrijwel unaniem. "Het heeft tot de huidige excessengeleid", reageert Dirk Tempelaar, voorzitter van buurtplatform Brusselsepoort en UM-docent.

De PvdA Maastricht organiseerde dinsdagavond

Lees verder op pagina 11

eng University Sports Centre officially opened

A new logo, gifts for the Executive Board and a dazzling performance by two Latin dancers and the UM cheerleaders. The new University Sports Centre (USC) was festively opened amid great interest last Tuesday.

Fifteen years ago, Maastricht University employees and students exercised in the Randwijck sports hall, where mould adorned the shower walls, remembers Nick Bos, the vice president of the Executive Board. He had just started as director of the Student Services Centre and didn't waste time before he and the then rector Arie Nieuwenhuijzen Kruseman went to the city council to talk about a new sports accommodation. That was fifteen years ago. Bos: "The process seemed more like a marathon than a sprint," but now there is a "centre that is open seven days a week for a student-friendly price". With its squash courts, climbing wall, table tennis tables, mats for fencers, a large fitness area, several halls, and pub/restaurant Time Out, it can measure up to the best university sports centres in the country, say Birgitte Hendrickx and Netty Bekkers, head of UM Sports and coordinator PR & Communication, respectively. The Executive Board was thanked six times last Tuesday afternoon. Three children from various primary schools that can use the sports hall, each gave Bos a drawing that he accepted with great delight. Bob Meijer, chairman of the oldest

student sports association Saurus, presented our sporting the Saurus colours. Medical student, multiple Belgian badminton champion and participant of the Olympic Games in London, Yuhan Tan, thanked the board on behalf of all top athletes, including the two karate champions who put on a short show earlier that afternoon. Mark Gieling, student member of the University Council and involved in the working group that focuses on study spaces at the UM, thanked for the numerous learning spaces that have been created in the centre.

One of the last to mount the stage was Laura Messchendorp, a law student. She is the student who visited the USC most this academic year: more than two hundred times. "A sports centre is important to students. It is good for relaxation, or, as in my case, to get rid of excess energy."

Riki Janssen

Latest news on www.observantonline.nl
Become member of facebook.com/ObservantUM

Zing, vecht, huil, bid, lach, werk en bewonder

“Flirten? Daar ben ik helemaal niet mee bezig. Ik heb het veel te druk en bovendien heb ik een heel leuke man”

Naam: Netty Bekkers-Vos (1968, Huizen) * **In het dagelijks leven:** afdelingshoofd klantmanagement en communicatie UM-Sport * **Burgerlijke staat:** getrouwd met Bas Bekkers (cardioloog MUMC), samen een zoon (Sam, 17) en dochter (Merel, 15) * **Woonplaats:** Maastricht

Foto: Loraine Bodewes

Ik heb een dubbele achternaam. Ik heette dertig jaar Netty Vos. Na mijn trouwen nam ik ook de naam van mijn man aan, als teken van verbondenheid. De hele wereld mocht en mag weten dat Bas en ik samenzijn. We zijn getrouwd voor de kerk, tijdens een oecumenische dienst. Hij is katholiek, ik protestant. Onze kinderen hebben we niet laten dopen, een kerkelijk huwelijk was genoeg vonden wij, dat telt voor ons ook voor alles wat daaruit voortkomt. En nee, we geloven niet meer.

Een dag niet gesport is een dag niet geleefd. Nee hoor, al houd ik erg van sport. Ik kreeg het met de paplepel ingegoten. Mijn moeder – inmiddels 71- is gymnastiekleidster en al heel jong ging ik met haar mee naar de vereniging. Ik hield van turnen, de variatie – brug, evenwichtsbalk, lange mat – vond ik leuk. Mijn favoriet was de vrije oefening op muziek. Al snel, ik was een jaar of acht, negen, hielp ik mee met de kleutergym. Die combinatie van zelf sporten en lesgeven is een rode draad in mijn leven: tijdens mijn studie bewegingswetenschappen in Maastricht volgde ik een cursus voor gymnastiekleider – ook hier trok het bewegen op muziek me - en ging ik aan de slag bij een lokale vereniging. Later volgde een aerobicsopleiding in Amsterdam en nu zit ik al weer tien jaar bij UM-Sport. Ik geef nog wekelijks een paar lessen, superleuk, al zou ik zelf wel meer willen sporten. Ik kom niet verder dan drie tot vier uur per week.

Als ik een ding aan mezelf mocht veranderen, dan ... is het mijn perfectionisme. Dat zit me soms in de weg. Op het werk (thuis heb ik dat niet zo) wil ik altijd alles voor 120 procent doen. Het is heerlijk om iets goed af te leveren en daarvoor waardering en erkenning te krijgen. Ik neem daarom niet snel met minder genoegen en dat is niet altijd handig, ik vraag veel van anderen. Ik zou vaker moeten zeggen: goed is goed genoeg. En ik moet accepteren dat ik me niet met alles kan bemoeien, ook al vind ik het nog zo leuk. Ik moet nog meer delegeren en loslaten. **Ik ga de confrontatie niet uit de weg.** Klopt. Als iets mij raakt, dan zeg ik daar iets van. Ik zorg wel dat ik goede argumen-

ten heb en maak echt niet van alles een punt. In ons team kunnen mensen daar goed tegen, ze kennen me en weten wat ze aan me hebben.

Favoriete uitje met de kinderen? Fietsen. Toen ze klein waren maakten we al tochtjes naar de opa's en oma's, toch zo'n 350 kilometer, overnachten in B&B's. Vorig jaar hebben we met zijn vieren de Mont Ventoux beklommen. De mannen vanuit Bedoin, de zware opgang, de vrouwen vanuit Sault, de lichtere opgang. Geluk zit in de kleine dingen, samen een ooievaar zien, samen door de regen, samen heel ver omfietsen omdat het pontje niet meer vaart.

Grootste angst? Dat er iets met mijn kinderen gebeurt. Een ongeluk of dat ze de rem met alcohol of drugs niet weten te vinden. Je kunt ze heel veel meegeven, maar uiteindelijk moeten ze zelf de keuzes maken.

Over vijf jaar ... hoop ik nog steeds een leuke baan te hebben bij de UM. Dat hoeft niet per se UM-Sport te zijn. De kinderen zijn dan de deur uit, misschien ga ik weer een studie doen, een MBA of een communicatieopleiding.

Kroket of frikandel? [Grinnikt] Kroket, daarvan heb ik nog enig idee wat er in zit.

Grootste verdriet? Ik was twaalf toen een broer van mijn vader crashte met zijn vliegtuig. Hij was piloot bij de luchtmacht en maakte een noodlanding op zee. Zijn dood had een enorme impact op onze familie. Martin was pas 26, een nakomertje. Hij paste vaak op ons en was me heel dierbaar. Ik zie me nog in de begrafenisauto zitten, stapvoets achter de kist terwijl de dodenmars klonk. Mijn vriendinnen stonden langs de kant van de weg. Hij is met militaire eer begraven.

Wat is het geheim van een goed huwelijk? Geven en nemen, elkaar accepteren zoals je bent. Het gaat niet vanzelf, je moet tijd blijven maken voor elkaar. Wat ik onze kinderen hierin leer? Dat het goed moet voelen. Zo niet, dan moet je verder zoeken. En dat je open moet staan en bereid moet zijn je te laten

verrassen. Ik leerde Bas een dag na mijn afstuderen kennen en wist na een paar maanden dat het goed zat. We liepen samen door de stad, ik had zijn trui om mijn schouders en dacht: dit is het.

Flirten maakt het leven leuker. [Beetje verontwaardigd] Daar ben ik helemaal niet mee bezig. Ik heb het veel te druk en heb bovendien een heel leuke man. Hij is een denker, maar ook heerlijk impulsief. Hij heeft iets intrigerends. Hij is net als ik actief. Toen hij promoveerde kreeg ik een nieuwe wielrenfiets omdat er eindelijk weer tijd was om dingen samen te doen.

Limburg went nooit voor een Noord-Hollandse. Jawel, Maastricht heeft ons veel gebracht. Ik heb er gestudeerd, heb Bas hier leren kennen, ben hier getrouwd, onze kinderen zijn er geboren, we werken hier. Als ik dialect hoor kijk ik al niet meer op. Ik ben hier thuis.

Studenten van vandaag zijn ... heel verschillend. De buitenlanders zijn heel actief en leergierig. Je merkt dat ze heel bewust voor een studie en een land hebben gekozen. Ze zijn perfectionistisch en willen eruit halen wat er in zit. Zij maken een heel andere start dan Nederlanders die vaak minder bewust een keuze hebben gemaakt. Ik vind het leuk om met jonge mensen te werken, onze hele balie wordt door hen gerund, ze houden je jong. **Innerlijke leeftijd?** Twee maanden geleden had ik nog 39 gezegd. Een leeftijd waarop je een beetje snapt waar het in het leven om gaat. De drukke fase met de kinderen is achter de rug, je weet wat je wilt in je werk. Maar nu is het 41. Ik merk dat ik langer tijd nodig heb om te herstellen, ik heb langer spierpijn na een avondje squash.

Beschrijf jezelf in vijf karaktertrekken: Stabiel, optimistisch, energiek, zorgzaam en sportief.

Sporthal af, eindelijk rust. [Grinnikt] Nee, wat nu komt de Faculty Fight er aan en is het zaak dat we alle studenten aan de sportkaart krijgen.

MECC beloont beste idee met €1000

Hoe maak je het MECC aantrekkelijker voor jongeren en studenten? Met een MECCSpace, een community rondom startups, denken Alit Sudarsana en Stefani Christianti, alumnus en student aan de Universiteit Maastricht. En met dat concept wonnen zij maandagavond €1000 tijdens de eerste Jules Challenge.

Het duo reageerde, net als meer dan honderd andere studenten van de Universiteit Maastricht en Hogeschool Zuyd, op de oproep van studentenservicebedrijf Jules om een businessplan te bedenken voor het congres-beurzen centrum. Omdat er de komende jaren ruim 27 miljoen euro in de locatie wordt gepompt – deze moet aantrekkelijker – wilde het MECC weten wat voor evenementen er dan georganiseerd moeten worden voor jongeren. De vijf beste inzendingen mochten maandag 11 april hun idee presenteren aan de MECC-directie.

Sudarsana en Christianti willen met hun 'MECCSpace' jonge ondernemers aantrekken. Denk aan het verhuren van betaalbare

werkruimtes, maar ook het geven van trainingen en seminars. Tweede werd Philipp Sostmann, ook van de Universiteit Maastricht, met een gecombineerd plan: een locatie waar een lezingenreeks, afstudeerceremonies en festivals kunnen worden gehouden, maar waar ook collectief naar uitzendingen van bijvoorbeeld

Geen burenen op de koffie

Het 'Buren op de koffie'-evenement, zoals gepland op zondag 17 april in het kader van het veertigjarig bestaan van de Universiteit Maastricht, gaat niet door. De verschillende buurtplatforms zouden de universitaire gebouwen die dag gebruiken voor een eigen programma. Om zo de stad en de universiteit te verbinden. "Maar we zijn niet uit de programmering gekomen. Wellicht dat er in september nog iets volgt", zegt UM-events coördinator Désirée Hendriks. Volgens Maria Essers, voorzitter van buurtplatform Argus in

een WK voetbal kan worden gekeken. Hij ging naar huis met €500. Voor nummer drie was er €150. UM-student Theodore Bertrand-Price stelde een *gaming event* voor.

Inmiddels is er een tweede Jules Challenge: de Philharmonie Zuidnederland wil ideeën voor haar concertformule *Spicy Classics*.

WD

Twee ERC grants

Clemens van Blitterswijk, hoogleraar weefselherstel, heeft een zogeheten ERC Advanced Investigator Award ontvangen van 2,5 miljoen euro. Met deze Europese subsidie zal hij een vierjarig onderzoeksproject op poten zetten, getiteld: *Orchestrate – building complex life through self-organization: from organ to organism*. In dit project hoopt Van Blitterswijk, die onlangs is benoemd tot lid van de Koninklijke Akademie van Wetenschappen, probeert stamcellen zodanig te beïnvloeden dat ze uit zichzelf complexe weefsels vormen. Van Blitterswijk is een van de drie Maastrichtse universiteitshoogleraren.

Ook prof. Philippe Lambin, tevens directeur van de Maastrichtse kliniek, heeft een dergelijke ERC grant in de wacht gesleept. Lambin gaat onderzoek doen naar nieuwe behandeling voor patiënten met uitgezaaide longkanker. Het is een combinatie van immunotherapie, radiotherapie en een speciaal medicijn, dat uitgezaaide kankercellen in zuurstofarme gebieden vernietigt.

MT

Afgeslankte versie

De *Avond van de Dromen*, georganiseerd door Studium Generale, zal op woensdag 20 april niet in het Vrijthoftheater plaatsvinden, maar in het veel kleinere Ains. De kaartverkoop bleef achter, vertelt Jacques Reiners, hoofd Studium Generale. Waar in het theater negenhonderd bezoekers terecht kunnen, zit AINSI met 160 mensen vol. "We zijn al uitverkocht." Dit ondanks het afgeslankte programma met muziek van Kind of Pink ("een jazzy interpretatie van Pink Floyd"), drie lezingen (onder andere van cultuurwetenschapper Marijke Kardaun en de Vlaamse psychiater, psychotherapeut en psychoanalyticus Marc Hebrecht) en een performance van danseres Cecilia Lice uit Barcelona.

Volgend jaar verhuist de avond waarin het gesproken woord centraal staat - eerder bekend als Avond van het Woord en de Avond van de Waanzin - naar de Bonbonnière. Die is goed voor 350 zitplaatsen. Reiners: "Een aangename zaal voor dit soort evenementen. En we hebben de kans om zelf een datum te prikken. We zijn niet afhankelijk van de programmering van het theater."

RJ

Eén Rubiconbeurs

Psycholoog Jessica Alleva heeft een Rubiconbeurs ontvangen van NWO. Daarmee gaat ze een jaar naar Engeland. Met een Rubiconsubsidie kunnen jonge wetenschappers onderzoekservaring opdoen in het buitenland. Alleva doet onderzoek naar het lichaamsbeeld van vrouwen. In de VS wil 90 procent van de vrouwen afvallen, zo bleek uit een enquête van het populaire tijdschrift *Psychology Today*. In het verlengde van haar promotieonderzoek *Body Matters* (2015) kijkt Alleva wat er precies gebeurt als vrouwen anders naar hun lichaam leren kijken, meer zoals mannen doen: niet alleen maar naar hoe het eruit ziet maar naar wat het allemaal kan.

MT

FHML-bestuursduo gaat door

Het moet nog officieel geregeld worden, maar het duo dat op dit moment de FHML leidt gaat daarmee door tot 1 januari 2020. Decaan Albert Scherpbier (1954) kreeg afgelopen dinsdagmiddag binnen anderhalve minuut het groene licht van de faculteitsraad, die hierin een adviserende stem heeft. Daarop maakte het college van bestuur de (feitelijk tweede) herbenoeming dezelfde avond nog bekend. Vicedecaan (sinds

2012) Nanne de Vries verwacht binnenkort een herbenoeming.

Scherpbier begon in 2011 ter vervanging van de toen naar het college van bestuur vertrekkende decaan Martin Paul. Na het geharrewar rond de geplande fusie met het AZM, die uiteindelijk spaak liep, bleef hij decaan van de nu zelfstandig blijvende faculteit.

Volgens De Vries werken de twee uitstekend

samen: "We zijn onderling vervangbaar, maar we verdelen de thema's. Onze stijlen verschillen wel, ik ben direct, Albert is wat diplomatieker. Ja, we spelen wel eens *good cop* en *bad cop*, bij mensen die weer 'op de rails' gezet moeten worden."

De herbenoeming van Scherpbier maakt een definitief einde aan geruchten dat hij de volgende rector magnificus zou worden.

WB

4400 cadeaus voor de UM

Wel of geen rode wijn, extra pure chocola of goji-bessen? Welke vis is het gezondst, en hoe vaak per week moet die op tafel verschijnen? Om gek van te worden, de huidige obsessie met eten. Het *Gezond idee kookboek* van het AZM kan misschien enige houvast geven. Alle recepten kunnen in ieder geval de goedkeuring wegdragen van de Gezondheidsraad, het Voedingscentrum en de eigen voedingswetenschappers. Dus ga gerust aan de slag met de haver-moutmuffins, groentebitterballen, rucolastamppot, Italiaans stoofvlees of de smeuge chocoladetaart – al is het wellicht verstandig om die met mate te consumeren. Het boek is samengesteld – met reclamebureau Studio Philippi – ter ere van het 30-jarige bestaan van het AZM. En wie jarig is trakteert, staat in de begeleidende brief. Vandaar dat alle UM'ers, die per slot ook jubileren, het boek cadeau krijgen. Dat gebeurt vandaag (donderdag 14 april) op alle faculteiten en servicecentra rond het middaguur – behalve aan de FHML, omdat het daar enkele weken geleden al

Pagina uit Het Gezond idee kookboek

is uitgedeeld. In totaal liggen er voor de UM 4400 exemplaren op de plank. Koffiebar Bandito in het pand van Scannexus zal vanaf donderdag elke dag twee gerechten uit het boek serveren.

Er staan niet alleen maar recepten in, maar ook korte interviewtjes met MUMC-medewerkers en leefstijltips. Zo komen we over decaan Scherpbier te weten dat hij drie keer per week iets verrassends in de keuken bedenkt, dat hoofdverpleegkundige Marjo Kleijnen-van 't Hullenaar ruim 40 kilo kwijt is geraakt, en dat Wilma Savelberg van het Oncologiecentrum restjes invriest en één keer per maand een *Restenfressen* houdt. Als tip geeft ze: *klieklopedia.nl*.

Wie jarig is, trakteert. Zou de UM nog een presentje voor alle AZM'ers in petto hebben?

MT

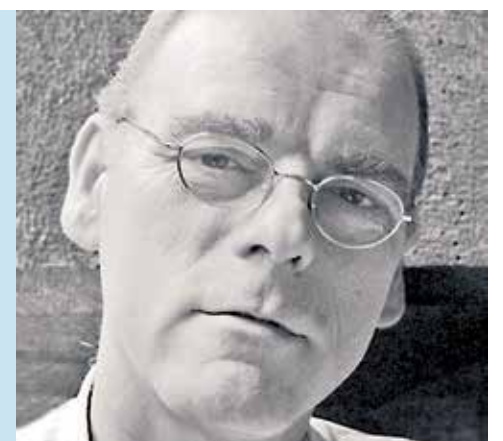
Het *Gezond idee kookboek* is verkrijgbaar bij de boekhandels Gadet (in het AZM) en Dominicanen, en bij Dille & Kamille (*Amorsplein*); kosten 17,95 euro

Pak rammel

Als kwajongen had ik, net als David uit de Bijbel en Thierry la Fronde uit Frankrijk, een slinger. David velde er Goliath mee en Thierry schakelde er op tv de ene tegenstander na de andere mee uit, maar ik kwam niet verder dan de ruit van een schoolgebouw, terwijl ik nota bene op het dak gemikt had. Nog niet genoeg geoefend, denkkelijk. Mijn ouders kregen de rekening en ik een pak rammel met de mededeling dat ik er daarmee nog genadig van afkwam. Ik was nog een kind dus waren zij (pats) aansprakelijk, maar als ik eenmaal (pats) volwassen was zou ik zelf moeten opdraaien voor schade die ik anderen toegebracht had. Dat heette (pats) je verantwoordelijkheid nemen. Had ik dat (pats-pats) goed begrepen? Ja, toen wel, maar nu weet ik het niet meer. In november 2007 kocht de Gasunie, die voor

100 procent in handen van de staat is, haar Duitse branchegenoot BEB. De prijs die Shell en Exxon ervoor kregen werd geheimgehouden, maar volgens deskundigen die de NRC in 2007 raadpleegde zou het tegen het miljard moeten zijn. Later kwam uit dat het een beetje meer was geweest: de Gasunie had 2,15 miljard betaald. En dat bleek in 2012 na onafhankelijk onderzoek een slordige anderhalf miljard euro te veel te zijn geweest. Blijkbaar kende de krant betere experts dan de Gasunie en het ministerie van Financiën. Nu wil ik niet vallen over een miljoentje, al zijn er dagen dat ik minder uitgeef, maar anderhalf miljard is geen kattenpis; dat is vijftienhonderd miljoen. En het was belastinggeld, dat ook in 2007 al uit uw en mijn zak

kwam. Nederland telde toen dik zestien miljoen inwoners, dus dat was een cadeautje aan Shell en Exxon van zo'n 900 euro per inwoner. En nu las ik onlangs in de krant dat minister Dijsselbloem er met succes op aangedrongen heeft dat de drie verantwoordelijke Gasuniebestuurders de bonus die ze voor het sluiten van die prachdeal gekregen hadden, gaan terugbetalen. Tjonge, dat zal erin hakken. En wie was ook al weer de verantwoordelijke minister van Financiën die de aankoop goedkeurde? Die heette Wouter Bos. Inderdaad, dezelfde Wouter Bos die als lijsttrekker een boekje schreef onder de titel: *Dit land kan zoveel beter*. Nou, daar is intussen geen twijfel meer aan. Het is toch onvoorstelbaar dat je anderhalf miljard van

andermans geld uit het raam kunt flikkeren zonder er een pak rammel voor te krijgen.

Nico Baakman, universitair docent European Studies
Deze column is geschreven op persoonlijke titel

Johan Vlaeyen inspired by Wilbert Fordyce

Not afraid to be contrary

He was a pioneer in the field of chronic pain. His name is Wilbert Fordyce and he was a clinical psychologist, whose ideas still stand. Johan Vlaeyen, professor of Psychology, owes a great deal to him.

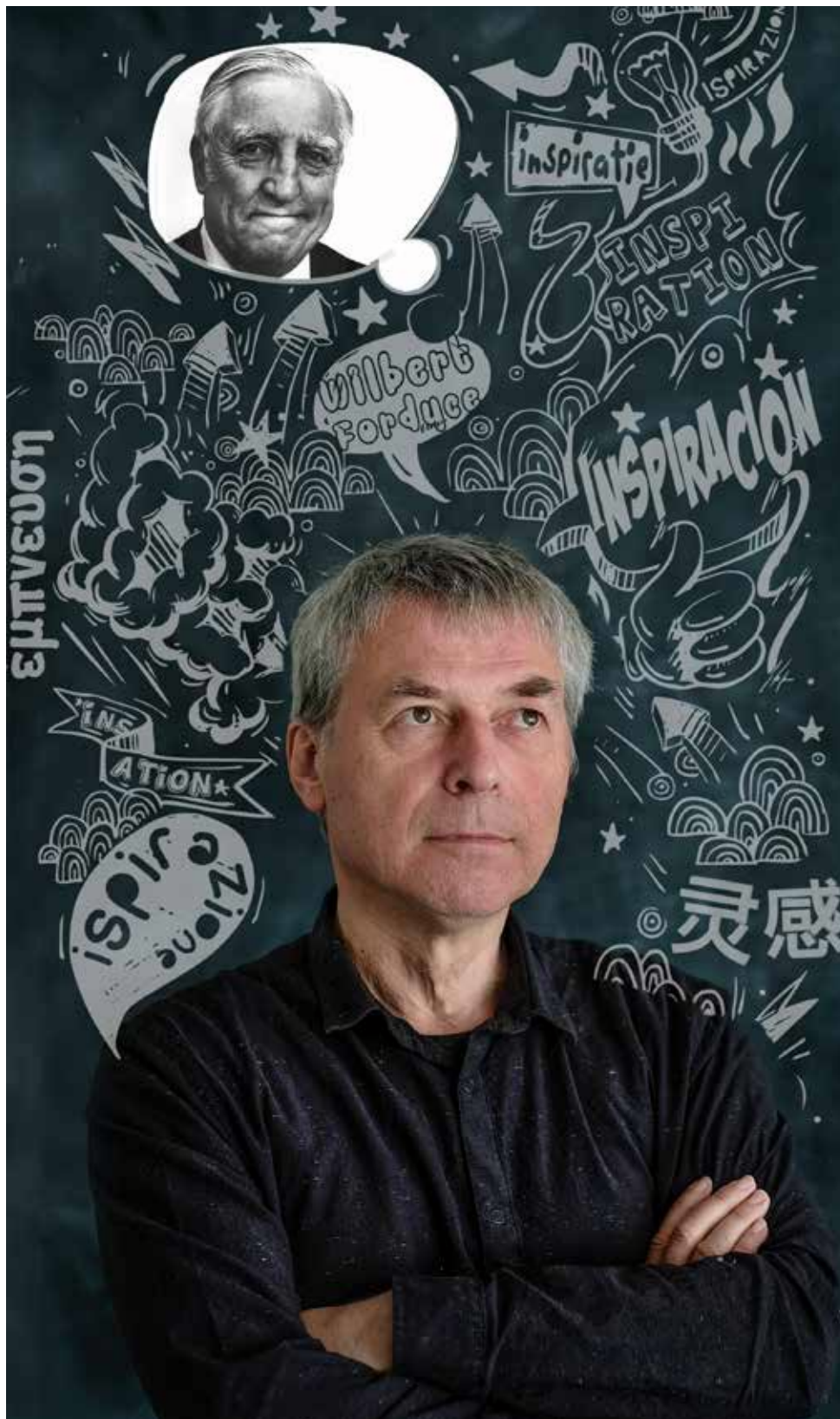

Photo: Joey Roberts Illustration: Simone Golob

When Johan Vlaeyen (1957, Brussels) graduated from the VUB in Brussels as a clinical psychologist in 1981, he faced the so-called citizen's service, an alternative for anyone who did not want to do military service because of a conscientious objection. Vlaeyen ended up working in a psychiatric centre where he came in contact with real patients for the first time. It was there that he, as an inexperienced young lad of 20, treated a patient with chronic pain: this would become the topic in which he was to specialise later. But the most important tip that he received in the psychiatric centre was to apply for a grant with the Belgian American Educational Foundation and use it to go to the US.

That is what he did, successfully: Vlaeyen received funds to do a work placement for a year at the multidisciplinary pain centre in Seattle, at the time the most advanced institute in this field in the world. "Every patient that came in, was seen by at least four different specialists. They had anaesthesiologists, psychologists, neurologists, orthopaedic surgeons, and social workers. For someone who had an interest in

chronic pain, like me, this was the place to be." And not in the least because of clinical psychologist Wilbert Fordyce (1923-2009). "A charismatic man who was ahead of his time", says Vlaeyen. "His book *Behavioural methods for chronic pain and illness* (1976) has become a basic book and is still relevant today. It was published again two years ago, as a posthumous mark of honour. With one difference, every chapter was complemented by comments from two experts [including Vlaeyen]. Everything that he preached back in the nineteen-seventies, appears to work today."

He was one of the first to recommend exercise to patients who suffered from chronic pain, instead of resting. He saw that these patients were mainly afraid; afraid to move because they thought the pain would worsen, and maybe the precursor of something more serious, such as paralysis. They then become more and more careful, are afraid to walk, and end up in a wheelchair. All this has little to do with motor skills and a lot with fear. "Fordyce was a powerful personality and not afraid to be contrary. At a certain moment, he wrote a report with rather controversial

recommendations, at the request of the government. People with chronic pain who were unable to work, should - as far as he was concerned - be put to work. In that way, many of them would discover that they were overprotecting themselves."

Amidst all the turmoil at congresses, Fordyce remained calm at all times, never angry, always listing his arguments. "Tragically, he became deaf towards the end of his life. He couldn't hear the questions properly from people in the audience at meetings so someone had to write them down for him. Proper communication became difficult. You knew that he had good arguments, but he could no longer get them across."

In his further professional life Vlaeyen kept in contact with Fordyce from time to time, but he owes a great deal to him. "I incorporated a lot of his ideas in my work. Just before his death, I published an article in the *Clinical Journal of Pain* on tailor-made pain treatment. He immediately sent me an e-mail with the short message: 'I'm proud of you'. I was moved by that."

Maurice Timmermans

Freedom of choice

Since my last meeting with my coach (yep, I have a life coach J. Trendy, ain't it? And useful as well, let me tell you!) - I've been thinking about freedom of choice and pondering.

Ron, so is the name of this great guy who's been in my life for the last 10 years or so, tells me we humans always have freedom of choice. Sometimes - often actually - I doubt the merits of the options that we are given. Yes, I could choose to stop working at 46 and enjoy life at the fullest - that is, spend my days doing only the stuff I love to do. In that optic, I'm wondering, though, what my horses would eat? No work, no play in that case.... No money, no horses. Hm. Something clearly has to give.

Wikipedia gives the following definition of choice:

Choice involves decision making. It can include judging the merits of multiple options and selecting one or more of them.

In my experience of life so far, this often means choosing the lesser (necessary) evil between two (necessary) evils and I often envy the hermit in his cabin in the woods or the shepherd in the Garrigue, watching over his flock. I'd love to be able to let go of the material world to just enjoy life at its fullest (see above...).

My spiritual journey has not taken me that far yet, I'm afraid.

Perhaps I'm just really a child of the 20th century?

But wait! I do have a freedom of choice that so many in the world would envy!

I can choose to sit in my pasture and watch the birds fly around singing loudly.

I can choose to say no.

I can choose to say yes.

I have the freedom of speech.

I have freedom of political choice.

I have freedom of religion and choose to have none.

I can disobey.

I can love.

I can choose to be free.

I have freedom of choice!

To be able to say that word aloud, to scream 'I'm FREE, I can CHOOSE' with all my breath is in itself, one of the greatest freedoms of all.

In 1942, the French poet Paul Eluard wrote a poem about Freedom, which ends this way:

Et par le pouvoir d'un mot
Je recommence ma vie
Je suis né pour te connaître
Pour te nommer
LIBERTÉ

Séverine Dufour,

Student Affairs Officer Science Programme

Searching for plants in the Lage Fronten

What does a daisy look like?

“Noooo! That was a super plant, so cool!”

“Whoops”, says the other student, removing his foot from the “cool” plant. The pair continue their search through the fields. Last Tuesday morning, the students of the Maastricht Science Programme joined their lecturer and researcher Roy Erkens at the Lage Fronten as part of their course *Field Skills in Biology*.

The Lage Fronten, near the Cabergerweg, is a green area with a walking trail and a huge stone wall to create a natural habitat for the wall lizard, a reptile, in the Netherlands only found in Maastricht. And there are many lizards around this morning, juveniles and their parents scampering across the rocks. Erkens, an experienced biologist who conducts fieldwork in the tropical rainforest, is an expert in investigating patterns in plant biodiversity. His students have been tasked with collecting plants, equipped with small clippers, a clipper pole for use at heights of up to six metres, a magnifying glass, a plant press, bottles of water, boots and even sunscreen.

Erkens: “It’s so nice to see that when they first come here, they think it’s just green grass and all the same. But after thirty minutes or so they’ve found so many different plants. Of course it’s an academic programme, but I think every biologist should go outside. In a lab everything is controlled. On site it’s the opposite: uncontrolled and chaotic.”

Last week, the group was analysing soil; next time the focus will be on insects. “The trick is to look at things critically”, Erkens says. “What do you see? Does the plant have a fragrance? How small are the leaves, what colour are the flowers? Does it look like any other plant you’ve seen?”

Erkens’ colleague, tutor Freek van Vegchel, picks up something green. For a layperson, it could be just about anything. “Look at the shape. See? The leaves form a rosette.” Two students, Sebastian Hertl and Benoit Freymann, had also picked up on that. Van Vegchel turns to *Observant*: “Do you

Photo: Loraine Bodewes

know cleavers [also known as *catchweed* in English and *kleefkruid* in Dutch]? They’re related, because cleavers also have this rosette shape.”

Once the students have about ten species pressed between the pages of old *Observant* editions – “so they’re useful for that, too”, Erkens laughs – the group prepares to head off to the Natural History Museum Maastricht to finish identifying their specimens. Hertl and Freymann picked

a dandelion, a *paardenbloem* in Dutch. “We recognise it, so that should make the identification process a bit easier, we hope.” The same goes for a pair who plucked a daisy (*madeliefje*). There’s one plant to avoid, Erkens warns: hogweed (*berenklauw*). “If you touch it and your skin is exposed to ultraviolet rays, you can end up with severe burns.”

Another fieldwork course is about the Limburg

landscape. Erkens: “In the Netherlands we have about 1800 plants, and you can find 600 of them in Limburg. But Limburg is also geologically very interesting. Considering that many Dutch universities, like Leiden and Wageningen, come to Limburg on fieldtrips, it would be strange if we at Maastricht University didn’t go into the field.”

Wendy Degens

The new rector

“The rector should fight for a science faculty”

Rector magnificus Luc Soete is leaving. On 1 September, his successor will take over. Who should that be? And what should he/she do especially? *Observant* will ask students and staff this question.

“I have a feeling that the appointment of the rector has always been something between FHML, Law and SBE,” says physicist Ronald Westra, senior lecturer at the Department of Data Science and Knowledge Engineering. “I would find it interesting to see a physicist appointed. That is an area where there are a lot of challenges. I have worked here for 26 years, and since the beginning there have been plans for a science faculty. For the

past eight years - starting under the presidency of Ritzen - it has slowly been taking shape. The rector should fight for such a faculty in The Hague, although I am not sure exactly about the division of tasks between the rector and the President of the Board. Maybe the latter should do that.” During the talk, Westra gets another idea for a suitable candidate: Herman Kingma. “He most likely wouldn’t want the job and maybe it is also not possible, because he has already retired, but he is an amicable man, a man of vision and has a scientific background. He has achieved a great deal in the field of disturbance of equilibrium. Not only when it comes to knowledge about this topic, but also practical application. I am not sure about the details, but he designed a device that enables patients suffering from disturbance of equilibrium to walk properly again. Maastricht Instruments produced the device and is very proud of that. Excellent work. As far as I am concerned, selfishly thinking from my department, he would be the ideal rector.”

According to Mirjam oude Egbrink, professor of Physiology and scientific director of the Institute for Education of FHML, the next rector should definitely be a woman. “There are three people on the Executive Board, one at least should be a woman. I have just returned from Portugal, where we met with the female director and vice director of a university and the female director of a large hospital. We could learn something from that, I thought. There are enough good women. Mariëlle Heijltjes has already been mentioned a few times,

and she seems an very good choice to me. I don’t know her that well, but I hear excellent things about her and she has leadership skills, which would also be useful.

“I feel that it is very important that the rector safeguards and protects education. That teaching is valued and that this is reflected in personnel policies. It shouldn’t be something that is a burden, because people who focus on research have better career opportunities. Whether a vice rector of education is necessary in that case, the board needs to decide when the portfolios are being distributed.

“The new rector should be powerful and innovative, but also lend a listening ear. It needs to be someone who is visible, someone who can be seen on the work floor and talks to people. The nice thing about Maastricht is that it is a relatively small university and the Executive Board is easily approached. That must certainly be maintained. “A rector should have an eye for the differences between the faculties. Every faculty has its own problems and peculiarities. We now often see that things are being standardised. If standardisation is possible, great, but it shouldn’t be imposed. The rector should be someone who knows the faculties well, but he or she could also get to know them. As far as that goes, it could also be someone from elsewhere. The President and Vice President are already from our own ranks, so why not have a rector from outside this university?”

Cleo Freriks, Maurice Timmermans

Lots of enthusiasm for Employees’ Council FS

For the first time in years, there are candidates for a seat in MUO’s (Maastricht University Office) Employees’ Council. Also for the other employees’ councils of the various service centres and the student fractions of the faculty councils, lists have been submitted for the university elections that will be held from 23 to 26 May. A striking phenomenon is the strong growth of the number of lists (now five) for the Facility Services’ employees’ council. It seems that the recent commotion at FS concerning the reorganisation of receptions – which also played a role in the departure of director Erik Klekamp and the arrival of an external advisor – has increased enthusiasm for a seat in the employees’ council. The students from the Faculty of Psychology and Neurosciences have also come up with more lists (now four) than before. In total, looking at the university as a whole, fewer student lists have been submitted than last year: thirteen instead of sixteen.

In two places - at the faculty councils of the School of Business and Economics and the Faculty of Humanities and Sciences - there is no need to vote, as the number of candidates equals the number of seats.

There are no elections for academic and support staff in the university and faculty councils. These are organised once every two years. Students are always elected for one year, personnel for a period of two years.

Results will be published on 27 May.

RJ

Work like a slave, eat like a king

'T Wycker Cabinet: ideal for day and night

My menu

Cabinet breakfast	€ 13,90
Ravioli	€ 15,80
Plateau Fromage	€ 12,90
Bombay Sapphire gin	€ 5,70
Syndrome tonic	€ 3,50

My day in 'T Wycker Cabinet was one of utter perfection. And believe it or not, it had nothing to do with my mood or the sunny weather; instead it was the nice atmosphere, pleasant staff and delicious food served all day long. On the recommendation of some friends I decided to pay a visit to this classic bistro/bar in the heart of Wyck, sandwiched between the charming boutiques on the street leading to the train station.

'T Wycker Cabinet opens at 10:00 with a wonderful breakfast platter consisting of a coffee of your choice, a glass of fresh juice, two slices of

organic bread with Limburg *oerham* and young cheese, a croissant with jam and a boiled egg. Delightful! After all this you'll have no other choice than to skip lunch, otherwise you'll most certainly explode.

On another occasion I drop by for late afternoon tea and a cheese platter, with aged, soft, hard and blue cheeses in a variety of textures and flavours. Deciding to stay a little longer and turn our afternoon visit into dinner, we witness the change of atmosphere in this cosy restaurant: from a quiet, relaxing spot with the sunlight streaming in through the many windows, to a busy bar filled

with the sound of conversation and the clinking of glasses and cutlery.

We order homemade vegetarian ravioli, filled with spinach and ricotta and sealed between two layers of perfectly thin pasta dough. The large, circular ravioli are served in a light butter and sage sauce with fresh Parmesan cheese. On the side is a large green salad and two fresh pieces of bread. The impression I'm left with is that 'T Wycker Cabinet strives to make the dining experience as organic and fresh as possible. The young staff are efficient and pleasant, allowing us to split our ravioli into two servings so my partner and myself can both enjoy the dish. To cap off the evening, we sit on the outside terrace and drink Bombay Sapphire gin from a sapphire-coloured bottle bearing a picture of Queen Victoria, mixed with exclusive Syndrome tonic. Suffice it to say, 'T Wycker Cabinet, I will be back.

Kate Surala

Every week, master's student European Public Affairs and tutor at the Faculty of Law Kate Surala reviews a restaurant, coffee bar, catering shop or 'to go' in Maastricht

'T Wycker Cabinet
Wyckerbrugstraat 29b, www.wyckercabinet.nl

Food	★★★★★
Service	★★★★☆
Atmosphere	★★★★★
Price/Quality	★★★★☆

Approved

- ▶ Spending Tracker
- ▶ Money matters/practical/sensible
- ▶ Free
- ▶ iOS, Android

"When my money runs out, I always have part of the month left." If this aphorism applies to you, then maybe it is time for you to install Spending Tracker. This app does exactly what the name suggests: it keeps track of what you spend. On the homepage, you can see what you spent and received that month (or week, which can also be set as a preference). If you have set a budget for yourself, you can also see how much you have left. Birthday money from your grandmother or a visit to the hairdresser's are easily added; click on income or expenses, enter the amount, and select a category. There are preprogrammed categories such as 'groceries', but you can also add your own. Turn your smartphone on its side and you will see two diagrams. A line diagram shows you exactly what you have spent and received on which day. A pie chart provides insight into what you spend your money on. You can create various accounts, so in addition your own cash book, you can also keep the accounts for your student society or student house.

CF

Dear Ingrid

The same cup

Fabiënne (22): "My new boyfriend and I are enough for each other. That is why I have put contact with friends and family on the back burner. They do not agree with this and are pulling at me. What should I do?"

Ingrid: In the novel *Jij zegt het* (Those are your words) Dutch writer Connie Palmen describes the relationship between the famous writers couple Ted Hughes and Sylvia Plath. The separation anxiety and insecurity from which they both suffer, is what finally kills their love. They become more and more entangled in the web that they have spun themselves. When they move from the city to the countryside, Hughes observes that he "has landed under her bell jar, become alienated from himself, gasping for air". He breaks free from the web. It is not a happy ending. Hughes commits infidelity, the relationship ends, and Plath takes her own life. Of course such a relationship does not necessarily need to end and certainly not in this way. This true story does at least make it clear that what once was fantastic can end up feeling oppressive. This happens when you come down from cloud nine and wake up from the flush of being in love. Even for you, Fabiënne, that cloud will disappear. At the moment, you are enough for each other, but a time will come when you widen your outlook again and there is room for others. The question is whether your friends will still be there for you. It is possible that that is not the case, because they feel let down. Another possibility is that your friendships have lost their quality because you have neglected them. So don't shut yourself away and keep in contact. Have a life of your own, with your own friends, hobbies and ideas. And if you feel no real need at the moment, force yourself. Lebanese-American writer Kahlil Gibran phrased it as follows in his book *The Prophet*: "Fill each other's cup but drink not from one cup. Sing and dance together and be joyous, but let each one of you be alone. Even as the strings of a lute are alone though they quiver with the same music."

Ingrid Candel

Photo: Loraine Bodewes

Would you like to ask psychologist Ingrid Candel a question (you may do so anonymously)? Send an e-mail to lieveingrid@outlook.com

Do you have a question or problem and would you like to speak with a psychological counselor for students at Maastricht University, contact studentenpsychologen@maastrichtuniversity.nl or call 043 3885388.

UM cheerleaders prepare for Royals Cup

“We even had to resort to YouTube at times while teaching ourselves”

They are the reigning champions of Euromasters, the largest university sports tournament in Europe. And just two weeks ago they secured a place in the finals at the Dutch Nationals in June. Cheerleading might not be a well-known sport in the Netherlands, but the UM Cheerleading team is quickly gaining a reputation for being a talented group with big ambitions. Observant spoke to team captains Kimberly Dinnissen and Tobias Müller during their preparations for the Royals Cup, which will take place from 14 to 16 April at Maastricht University.

UM cheerleaders at opening new Sports Centre Photo: Loraine Bodewes

“We’ve been training hard for the tournament, spending many off days perfecting our performance”, says Tobias Müller, student at the School of Business and Economics. “We’ll be present on and off the pitch to support the UM teams and to compete ourselves.” The Royals Cup (see box) is an important event for the cheerleaders, not the least because it is a ‘home’ event. “We’ve been doing many things to raise our profile”, says Kimberly Dinnissen, student at Zuyd University of Applied Sciences. “We organise parties at Café Cliniq and cheer for high schools. We also performed in a Rabobank commercial and during BreakFest at the MECC.”

The group started out as an all-SBE team in 2012. Since then other students have joined and ‘UM’ has been added to their name. Today they have a total of 36 members in two teams: the ‘women’s team’ and the ‘co-ed team’ (men and women). “The German-SBE-student

stereotype is still true to a certain degree for UM cheerleaders, but that doesn’t mean we don’t welcome others”, says Müller. “We don’t care what’s on your ID; as long as you’re passionate about cheerleading, you’re welcome.”

It’s not just prejudices about being German or SBE students Müller has to deal with. Being a male cheerleader also raises eyebrows from time to time. “There are certain stigmas about male cheerleaders, but I can tell you they’re completely false. Male cheerleading requires lots of strength and training, and is one of the most fun roles in the sport. It would be impossible to do certain moves without male cheerleaders.” Although for now the focus is on the Royals Cup and the Dutch Nationals, the team is also already training for Euromasters in November, where they will defend their title – something they hadn’t expected to win when they entered the tournament in November last year. “The level had really gone up since the year before,

when we also won, so that made it more challenging”, says Müller. “Also, we had to deal with a lot of injuries.”

“And we didn’t have access to all the facilities our opponents had”, adds Dinnissen. “For instance, we train ourselves instead of having a professional coach. I had some years’ experience in cheerleading back in Germany, but most members had none. We even had to resort to YouTube at times while teaching ourselves. We compensated by training even harder. We trained twice a week for the past year and another twelve hours on weekends nearing the tournaments. But I think the outcome was worth the difficulties – we really pushed forward as a team, both physically and mentally,” Müller agrees. “That we won the title was due to how much our team stuck together, no matter how painful or demanding it was.”

Ege Yücel

The Royals Cup

The second Royals Cup will take place from 14 to 16 April 2016 at Maastricht University. Business schools from all over Europe will compete in seven different sports: football, hockey, volleyball, handball, running, basketball and cheerleading. The social programme includes plenty of time for mingling and parties on the Friday and Saturday nights. *More information, the programme and tickets are available at www.royals-cup.com*

Observant is looking for a junior journalist

for a period of ten months (22 August 2016 - 22 June 2017)

Observant is an independent, bilingual weekly newspaper/website for Maastricht University. We work with a team of professionals, supported by freelancers and student staff.

We are looking for a bachelor or master graduate to complement our team of editors, someone who has a

demonstrable interest in journalism, the university and the student world. Other requirements are a good knowledge of both Dutch and English (spoken and written), perseverance, enthusiasm and independence. This is a temporary position of ten months (0.8 FTE, salary scale 8),

in which the recently graduated candidate is given the opportunity to hone his or her journalism skills under professional supervision. Your letter, CV and a few examples of your skills (these do not need to have been published) can be sent to: povacatures@maastrichtuniversity.nl

(vacancy number AT2016.95)

For more information, please contact Riki Janssen, editor in chief, in week 16 (18-21 April): riki.janssen@maastrichtuniversity.nl or call 043-3885384

Ook aan de UM werken vluchtelingen, of kinderen van vluchtelingen. In deze Observant-serie komen enkelen van hen aan het woord. Over de vlucht, over hun leven voor en na, over Nederland en Europa, over de vluchtelingen crisis en het debat daarover. Deze week: Salwan al-Nasiry uit Irak.

*Tekst: Wammes Bos
Foto: Loraine Bodewes*

“Ik dacht: ik moet weg, het is niet meer goed komen”

“Dat ik Irak definitief wilde verlaten kwam door een voorval in 1997. Ik was net afgestudeerd en werkte al als dokter in een ziekenhuis in Bagdad. Daar werd op een zeker moment een vrouw binnengebracht, door twee mannen in pak die beweerden familie van haar te zijn. Ze vertoonde tekenen van verkrachting en van marteling. Mij werd gevraagd om een verklaring te ondertekenen dat ze een auto-ongeluk had gehad. Ik probeerde het te omzeilen, zei dat we haar gingen opnemen, maar dat was niet de bedoeling, ze wilden alleen een handtekening en haar dan meteen weer meenemen. Als ik niet tekende, belandde ik zelf in de cel. Gelukkig was ik net klaar met mijn dienst; ik kon even aan hun gezichtsveld ontsnappen en ik ben weggelopen, het ziekenhuis uit. Ik ben er nooit meer naar teruggekeerd. Natuurlijk was ik bang, dit waren

mensen van de geheime dienst, en die vrouw had überhaupt geen kans. Maar ik had ook het gevoel, en dat voor het eerst van mijn leven, dat ik iets dappers had gedaan: ik had niet getekend. Dit was mijn kleine oorlog tegen het regime. Maar nu moest ik wel echt weg.”

Een soort Dubai

Niet dat het gezin Al-Nasiry erg met politiek bezig was. Het tegendeel is eerder waar. Een keurig artsengezin dat zich buiten alle maatschappelijke controverses hield. Wel religieus, verre van extreem. Sjiïeten, zoals de meerderheid van de Irakezen. “Mijn ouders zijn elkaar tegengekomen aan de universiteit in Bagdad, ze studeerden allebei geneeskunde, zaten in hetzelfde jaar, werden verliefd, studeerden af en zijn getrouwd. Mijn moeder

werd gynaecoloog, mijn vader internist. Toen ik twee was, in 1974, vertrokken we naar Londen, waar hij zich verder specialiseerde en lid werd van het Royal College of Physicians. We hebben er vijf jaar gewoond, ik heb nog altijd veel liefde voor Engeland. In '79 gingen we terug. Want waarom niet? Irak was toen een prima land, een soort Dubai. Er was olie, het onderwijs was goed. Saddam Hoessein, leider van de Ba'ath Partij, nam net in dat jaar de macht over. Mijn vader werd in Karbala geplaatst, zuidelijk van Bagdad. Specialisten konden zich niet zomaar overal vestigen, die werden verdeeld over het land. Onze familie woonde in Bagdad, maar ja, dat ging dus niet.” Karbala is een sjiïtisch heiligdom en dus een belangrijk bedevaartsoord voor de Irakese sjiïeten. “Jaarlijks is daar een groot evenement,

gelovigen lopen naar de stad en geselen zichzelf. Als kind vond ik dat al te ver gaan, ook mijn familie vond het overdreven. Voor Saddam, een soenniet, waren alle sjiïeten hoe dan ook verdacht. Ik had later vrienden, trotse sjiïeten, die meededen aan religieuze festiviteiten en om die reden in de gaten werden gehouden door El-Mukharabat, de geheime dienst. Dus ik dacht: ‘Als ik al religieuze ideeën zou hebben - dat was niet echt het geval, en tegenwoordig nog veel minder - kan ik ze maar beter niet uiten.’”

Verklikkers

Een jaar na zijn machtsovername ontketende Saddam een oorlog met Iran, de aartsrivaal in de regio. De oorlog zou acht jaar duren. Karbala was veilig, ook voor de (sjiïtische) Iraniërs is het een heilige stad. En Saddam voerde ook nog eens

CV

Salwan al-Nasiry (1972), gynaecoloog-obstetrist in het MUMC+, vertrok in 1997 als basisarts uit Irak, kreeg asiel in België, en studeerde verder in Leuven. In 2010 promoveerde hij daar. Hij is vijf jaar na aankomst tot Belg genaturaliseerd. Hij is getrouwd met Narjes Madhloum en heeft drie dochters.

een opstand tegen het regime uit waarbij veertien van de achttien provincies de zijde van de oppositie kozen.

“Het nieuwe huis in Bagdad was nog niet klaar, mijn ouders woonden nog in Karbala toen dat, met hulp van Iran, in handen viel van sjitische opstandelingen. Die verkeerden in de veronderstelling dat de VS hen zouden steunen tegen Saddam Hoessein. In Karbala werden diens foto's al verscheurd. Maar het bleken valse beloften, Saddam sloot een akkoord met de VS en de volgende dag al zagen wij pamfletten van het leger met de opdracht de stad te ontruimen. Ze zouden met chemische wapens komen. “We vertrokken met twee auto's, ons gezin en drie andere familieleden. Van burens hadden we een adres gekregen waar we heen konden, zo'n 10 à 15 kilometer van Karbala richting Bagdad. Een groen gebied, veel dadelpalmen, er wonen alleen maar boeren. Mijn ouders hadden zich eenvoudig gekleed, om niet als dokters herkenbaar te zijn en zich het verwijt op de hals te halen dat ze opstandelingen geholpen zouden hebben. Wij zijn er twee weken gebleven, tot het leger de watertoevoer afsloot omdat ze dachten dat zich rebellen in het gebied bevonden. Die boerenfamilie bleef - ze hebben het overleefd, veel later zijn we naar ze teruggegaan om ze te bedanken - , wij gingen op weg naar Bagdad, over kleine weggetjes. Je kon beschoten worden door beide partijen, er was de ene wegversperring na de andere. Dan merk je dat je leven niet veel waard is. Het hangt af van de persoon die jou staande houdt, je moet niet panikeren. Mijn vader was zichtbaar ziek, misschien dat dat hem bij het eerste legercheckpoint sympathie opleverde; we mochten door.

“Je hebt maar één instinct op zo'n moment, en dat is: overleven. Je bent in shock, je hebt angst, je zegt en doet wat zij zeggen. Je weet wat er kan gebeuren: ik had vrienden van de universiteit die verdwenen waren en die ik nooit meer heb teruggezien.

“Bij het tweede checkpoint was de angst minder, we hadden er al een gepasseerd, en bij het derde ging het snel. Na een paar uur kwamen we in Bagdad bij het huis van mijn grootvader aan. Als ik er nu nog aan terugdenk word ik weer emotioneel. Iedereen huilde, het was een explosie van emoties, we waren aan de dood ontsnapt, zo voelde het.”

Simpsons

Na een paar weken nam het gewone leven weer zijn loop. “Je begon weer aan de toekomst te denken. Je leefde en was veilig, al het andere is dan minder belangrijk. Er was nog wel van alles op de bon, elektriciteit en watervoorziening haperden, maar wij hadden geld dus we hadden er minder last van.”

Al-Nasiry ging verder met zijn studie; in '96 studeerde hij af. Maar hij wilde weg, het land uit. “Ik dacht, het gaat hier niet meer goed komen. We wisten wat er in de rest van de wereld te koop was, je keek tv, zag daar allemaal leuke dingen, MTV, de Simpsons, noem maar op, dus je dacht: er is ook een ander soort leven. Eind jaren negentig was er echt sprake van massa-emigratie uit Irak, vooral van intellectuelen. Een half jaar na het afstuderen was 30 procent van de dokters vertrokken, na een jaar 60 procent, uiteindelijk werd dat 90 procent. Zij die bleven hadden of geen geld of ze durfden niet. De geest van de jonge generatie was gebroken, je wilde een toekomst. Vergeet niet, op de achtergrond leefde altijd de vraag: wanneer begint Saddam de

volgende oorlog? Blijven om iets voor je land te doen? Een eerlijk antwoord? Je bent dokter, maar je denkt ook aan jezelf.”

Vals paspoort

Het incident met de door de geheime dienst gemartelde vrouw was de druppel. Negen maanden na zijn afstuderen vertrok hij, in '97. Met een vals paspoort, want artsen mochten het land niet verlaten. Hoe verliep de reis? Salwan al-Nasiry valt stil. De details gaat hij niet vertellen. Want, zegt hij, hij schaamt zich een beetje voor het vervolg van het relaas. “Ik kan mijn verhaal veel dramatischer maken dan het is, maar eerlijk is eerlijk, ik ben meer een economische vluchteling. Ik had niet per se weg hoeven. Dat incident had ik met geld kunnen wegpoetsen en dan had ik gewoon als dokter in Bagdad kunnen blijven werken. Natuurlijk was het onveilig, maar ik wil mezelf niet vergelijken met een Syriër die voor zijn leven vlucht, in zo'n bootje, met zijn kinderen onder de arm. Als Europa moest kiezen tussen hem en mij dan zou ik nu meteen mijn plaats aan hem afstaan. Ik ben overigens niet de enige die zijn verhaal heeft aangedikt, iedereen doet dat, niemand wil het risico lopen dat hij terug moet. Wat je daar vertelt, daar hangt de volgende stap in je leven van af. Ik vind eerlijkheid ontzettend belangrijk, maar op dat moment had ik het gevoel dat ik die luxe niet had.”

Al-Nasiry is blij met de kansen die hij heeft gekregen. Hij leerde - na de Engelstalige geneeskundestudie in Bagdad - in een paar maanden Nederlands, en haalde in een half jaar in Leuven zijn artsenbul, daarna volgde de specialisatie tot gynaecoloog. “Ik wilde niet het imago hebben van een asielzoeker die profiteert, dus ik heb er hard aan getrokken. Je wilt iets terug doen voor deze eerlijke en gastvrije maatschappij.” Zijn achtergrond maakt hem een andere dokter, denkt hij.

“Ik heb veel meegemaakt, ik heb gezien hoeveel miserie je in je leven kunt hebben, ik begrijp mensen. Er komen nu vrouwen bij mij waar andere collega's geen geduld mee hebben, de 'lastige' patiënten. Ik wil de menselijke benadering niet verliezen.”

Rare naam

Hij heeft moeite met het huidige vluchtelingendebat, vooral als het over economische vluchtelingen gaat. “Ieder mens op de wereld verdient een eerlijke kans. Niemand vlucht zomaar uit zijn land. Je laat alles achter, je huis, familie, vrienden, je hele geschiedenis. En waarom zouden wij hier in Europa een beter leven verdienen dan anderen? Nog erger is het dat er dagelijks mensen van de honger sterven in Afrika, dat is toch nog oneerlijker? Een simpele oplossing is er niet, maar het is zeker niet de aanpak van extreemrechts. Mensen selecteren op basis van hun geloof of huidskleur, dat kan niet.” Over zijn eigen toekomst maakt hij zich geen zorgen meer. “Stel dat het zo hoog loopt dat ik uit België weg zou moeten, of dat iemand als Wilders iedereen met een rare naam het land uit wil hebben. Dan moet je natuurlijk het debat aangaan, daar moet je je tegen verzetten. Opnieuw vluchten is geen optie, vind ik. Maar als het echt de spugaten uitloopt kan ik gelukkig altijd wel ergens anders terecht.”

Zie observantonline.nl voor eerdere interviews met Chahinda Ghossein en Bakir Bulic

t gaat hier niet

zijn binnenlandse oorlog tegen de Koerden, wat culmineerde in de gifgasaanval op Halabja in 1988. Die gruweldaad maakte binnenslands minder indruk dan te verwachten zou zijn. “Nee, daar maakten we ons nauwelijks druk over. Het was ver weg in het noorden, het nieuws dat we kregen was eenzijdig en de Koerden werden altijd afgeschilderd als slechteriken, opstandelingen die nu verslagen waren. Je had het nergens over, ook niet met je vrienden. Sommigen waren fanatieker in het geloof, ze waren bang voor verklikkers, wie weet was ik er ook wel een. Dus die onderwerpen meden we.”

Tot op zekere hoogte ging het leven zijn gewone gang, zeker toen de oorlog in '88 voorbij was. “Economisch ging het ons goed, en nu konden we eindelijk weer eens naar het buitenland

reizen. Op school was ik een van de besten, ik zat op het laatst in een apart groepje waarvan de meerderheid geneeskunde wilde gaan studeren. Ik ook, voor mij was die keuze vanzelfsprekend. Mijn ouders besloten na de oorlog naar Bagdad te verhuizen en daar elk en privépraktijk te beginnen. Ze kochten grond om er een huis neer te zetten. Ik zat daar al op de universiteit, had mijn eerste semester achter de rug toen het opnieuw oorlog werd, het was 1990. Dat had echt niemand verwacht.”

Ontruimen

Saddam viel Koeweit binnen, een blitzkrieg die tot de Golfoorlog zou uitgroeien en tot in '91 zou duren. Ditmaal met desastreuze binnenlandse gevolgen. Want na het ingrijpen door de Verenigde Staten en haar coalitiepartners brak

Verplichte aanwezigheid??

Schaf de aanwezigheidsplicht af, zeggen Fred Zijlstra, hoogleraar arbeids- en organisatiepsychologie, en Herco Fonteijn, universitair hoofddocent psychologie. Het past niet bij het probleemgestuurd onderwijs en staat haaks op de ontwikkeling van jonge professionals.

De Universiteit Maastricht heeft onderwijsvernieuwing hoog in het vaandel staan. Het PGO geldt inmiddels al jaren als een van haar trofeeën, kleinschalig, activerend en motiverend. Een van de speerpunten is dat studenten geacht worden zelf sturing te

geven aan hun onderwijs. Toch zitten we aan de UM nog met een vreemde anomalie: de aanwezigheidsplicht.

Omdat PGO betekent dat studenten in betrekkelijk kleine groepen werken en met elkaar kritisch bespreken wat ze bestudeerd hebben, is een bijdrage van elk gewenst. Het wegblijven uit de onderwijsgroep dupeert niet alleen de wegblijver, maar ook de medestudenten. Het antwoord daarop is de 'aanwezigheidsplicht': studenten moeten bijna alle bijeenkomsten aanwezig zijn ten einde het vak te kunnen afsluiten. Is dat nog wel van deze tijd? Het onderwijsmodel van de UM beoogt zelfwerkzaamheid, zelfsturing, en kritisch denken te stimuleren. En dat past ook bij de ontwikkeling van jonge professionals. Maar aan de andere kant worden deze jonge professionals in een schools systeem geperst waarbij men verplicht aanwezig moet zijn. Een gedeeltelijke aanwezigheidsverplichting leidt er vaak toe dat studenten nagenoeg stelselmatig de laatste bijeenkomsten laten schieten om zich voor

te bereiden op het komend tentamen 'omdat men de aanwezigheid toch al gehaald heeft'. En bovendien, een aanwezigheidsverplichting is geen inspanningsverplichting. Uit een recente survey blijkt dat studenten psychologie schatten dat in het eerste jaar slechts de helft van de studenten volwaardig participeerde in de onderwijsgroep. Onze stelling is dat een aanwezigheidsplicht niet past bij het PGO en dat het haaks staat op de ontwikkeling van jonge professionals. In vele masterprogramma's worden academici opgeleid om als professional aan de slag te gaan. Daarbij past ook dat de UM hen aanleert wat het betekent om zich professioneel te gedragen. Dat betekent zelf verantwoordelijkheid nemen voor je beslissingen, maar vooral ook het nakomen van afspraken die je met je collega's (medestudenten) hebt gemaakt. Een professional blijft niet zonder meer weg van een afspraak. Een partiële aanwezigheidsplicht lokt dergelijk gedrag wel uit - men hoeft immers verder aan niemand verantwoording af te leggen. Om deze reden pleiten wij dan ook voor

afschaffing van de 'aanwezigheidsplicht' in het academisch onderwijs. We kunnen ons voorstellen dat in het eerste jaar van de Bachelor programma's de aanwezigheidsplicht gehandhaafd wordt om de overgang van traditioneel middelbaar onderwijs naar PGO te vergemakkelijken. Maar een aanwezigheidsplicht in masterprogramma's past niet bij de gewenste leeruitkomsten van zelfsturing en zelfregulering. Koudwatervrees is niet nodig. Pilots in een psychologiemastricht lieten de afgelopen jaren zien dat studenten ook zonder verplichting de onderwijsgroepen bezochten. Bij een enkel onderwijsblok zou het kunnen dat studenten besluiten weg te blijven, omdat ze de toegevoegde waarde van onderwijsgroepsbijeenkomsten niet zien. Wanneer we studenten met hun voeten laten stemmen, zou dat een beter inzicht in onderwijskwaliteit opleveren dan onze evaluatiesurveys en aanwezigheidsregistratielijsten en wellicht prima impulsen voor verbetering van PGO.

Fred Zijlstra & Herco Fonteijn

Na het eerste raadgevende referendum

Vorige week woensdag stemde Nederland over het handelsverdrag met Oekraïne. Het 'nee'-kamp won. Aalt Willem Heringa, hoogleraar staatsrecht, vindt dat we lessen moeten trekken uit deze episode. Het referendum "is here to stay".

Na alle opwindende over het eerste raadgevende referendum was het spannend of de 30 procent drempel voor geldigheid wel gehaald zou worden. En dat lukte net wel, met 32 procent. Wat staat er juridisch te gebeuren? Volgens de referendumwet kan de regering nu een voorstel indienen om de nog niet in werking getreden goedkeuringswet in te trekken. En na een ingetrokken goedkeuringswet kan de regering niet ratificeren.

Als die weg bewandeld gaat worden, ligt de bal bij de Europese Unie. Dan zal precies bepaald

moeten gaan worden welke onderdelen van het associatieakkoord exclusief tot de bevoegdheid behoren van de EU. Dat betreft grosso modo het gehele handelsdeel, veruit het grootste deel van het akkoord. Dat is tevens het deel van het verdrag dat al voorlopig wordt toegepast. De niet-exclusieve EU-onderdelen kunnen dan inderdaad niet voor Nederland in werking treden, maar wel voor de overige lidstaten en de EU zelf.

Wel moet er dan een protocol of verklaring worden opgesteld met een opt-out voor Nederland, ten aanzien van het intergouvernementele deel, bijvoorbeeld ten aanzien van militaire samenwerking. Ook zou nog een bepaling kunnen worden toegevoegd die bepaalt dat dit akkoord geenszins vooruitloopt op een toekomstige toetreding. Echter, zo'n protocol, en ook het associatieakkoord, behoeft wel de instemming van alle EU-lidstaten, want de Europese Raad besluit unaniem daarover.

Over de politieke aspecten: het is opvallend dat de vele partijen die voor de goedkeuringswet hadden gestemd en voor een 'ja'-stem campagne hadden gevoerd, niet meer steun kregen dan ongeveer een derde van de kiezers. Dat was ook al zo in 2005 bij het referendum over de Europese Grondwet. Daar ligt dus kennelijk wel

een discrepantie tussen die politieke partijen en hun eigen achterban.

Nu is het referendum geldig. Maar daar staat tegenover dat vele stemgerechtigden, namelijk een kleine 70 procent, met de voeten hebben gestemd. Kennelijk vonden die dit onderwerp niet geschikt, te gecompliceerd, of totaal onbelangrijk voor een referendum. Dat is ook een interessante democratische les. Misschien moeten we daaruit iets leren over de motieven van de initiatiefnemers of over de complexiteit van het onderwerp en de veelheid aan motieven. Of moeten we leren van de verwarring ten aanzien van de vraag wat nu precies de consequenties kunnen zijn van dit referendum?

Het raadgevend referendum gaat ons staatsrecht veranderen. De gedachte 'het is maar raadgevend' blijkt al te simpel, omdat de Tweede Kamer er toch een feitelijk bindend referendum van maakt door zich aan de uitslag te conformeren. Dat is naar mijn mening in strijd met de wet en eveneens met de grondwet. Dit referendum zet uiteraard de toon op dat punt.

De vraag is verder of 20 procent van de bevolking, de 'nee'-stemmers, inderdaad de wijsheid in pacht heeft en te allen tijde kan dicteren dat een met een ruime meerderheid

aangenomen wet wordt ingetrokken? In dat geval zou je eigenlijk met andere criteria dan 30 procent opkomst moeten werken. Bijvoorbeeld door eisen te stellen aan de omvang van het nee kamp: een x procent van de kiesgerechtigden zou een idee zijn. Bijvoorbeeld door dat op 30 procent te stellen.

We kunnen en moeten leren van onze fouten en nadenken over eventuele aanpassingen van de referendumwet en een volgende keer een onderwerp kiezen dat ons meer passioneert en concreet is. En dat we met open vizier en zonder *second of third motives* kunnen debatteren. En waar we geen rare subsidies hebben. En waar het onderwerp strak en helder en duidelijk is. En waar de referendumcommissie goede en toegankelijke voorlichting geeft, bijvoorbeeld in een met de kiezersoproep mee te sturen folder. En waar het parlement niet meteen al zegt dat de uitslag dus wordt gevolgd, ook al is het een raadgevend referendum.

Kortom, als we maar van onze lessen leren. Maar hoe dan ook, het referendum *is here to stay* en zou wel eens de belangrijkste constitutionele verandering van ons parlementaire stelsel in jaren kunnen zijn. En dat zonder dat we de grondwet hebben veranderd.

Aalt Willem Heringa

In memoriam prof. Joost Bremer

Joost Bremer behoorde tot de grondleggers van onze universiteit. In 1974 werd hij benoemd tot hoogleraar medische psychologie aan toenmalige Medische Faculteit Maastricht i.o., waar hij tot 1998 werkzaam bleef. Vanaf het allereerste begin heeft hij een wezenlijke bijdrage geleverd aan de opbouw van het medisch curriculum. Met hart en ziel heeft hij zich ervoor ingezet medisch psychologische inzichten en kennis om te zetten en in te passen in een probleemgestuurd medisch curriculum. Hij deed dit vanuit een veelheid van facultaire functies, zowel vanuit de basis van de onderwijsorganisatie alsook vanuit het allereerste faculteitsbestuur van de MFM. In een tijd, waarin de relatie tussen faculteit en ziekenhuis nog uiterst gecompliceerd en broos was, maakte hij een begin met het streven naar een integratie tussen de

capaciteitsgroep medische psychologie van de MFM en de afdeling medische psychologie van het toenmalige Annadal Ziekenhuis, later geacademiseerd tot AZM. Ook buiten de universitaire wereld bekleedde hij bestuurlijke functies in organisaties die zich bezig hielden met geestelijke gezondheidszorg en welzijn. Hij was promotor van vele promovendi; dit deed hij met nauwgezetheid en betrokkenheid. Joost Bremer was een uiterst beminlijke man, met veel humor en oprecht in anderen geïnteresseerd. Hij streefde altijd naar overeenstemming, zocht compromissen. Zijn handelen was gericht op de-escalatie; hij dreef conflicten niet op de spits. Als vakgroepvoorzitter stond hij bekend als een zeer democratische leider die eerder adviseerde dan dicteerde. Hij was geboeid door de vernieuwingen

die de basis vormden voor het stichten van een medische faculteit in Maastricht. De basisfilosofie en het beroepsbeeld van de arts, gebaseerd op de behoeftes vanuit de maatschappij van de toekomst waren hem op het lijf geschreven. Hij genoot ervan om aan de concretisering hiervan een bijdrage te kunnen leveren.

Naast al zijn professorale taken had hij altijd tijd voor diegenen, die zich om wat voor reden dan ook in een probleemsituatie bevonden. Nadat één van zijn medewerkers elders ging werken en ongeneeslijk ziek werd, belde Joost deze dagelijks tot op de dag van het overlijden op. Professor Joost Bremer verdient een plaats in de eregalerij van grondleggers van deze universiteit.

Dr. Ton Schmidt, oud-hoofddocent bij de opgeheven vakgroep DMKEP

OCW-subsidie

De rechtenfaculteit heeft een kleine honderdduizend euro aan subsidie binnengesleept voor het WeMediate-project. Het geld is afkomstig van het ministerie van OCW om 'open en online onderwijs' te stimuleren. Het project, bedacht door onderwijskundige Gwen Noteborn en docent Catalina Goanta, is ingediend door hoofddocent Bram Akkermans. WeMediate wordt een online platform waar studenten leren bemiddelen en tegelijk *soft skills* opdoen als luisteren, zich inleven, onderhandelen en overtuigen.

MT

Promotieonderzoek Johan Coenen

Een slechter cijfer voor rekenen met een mbo'er voor de klas

Het maakt voor de rekencijfers van kinderen groot verschil of hun leerkracht aan de pabo is toegelaten met een mbo-vooropleiding of met een havo-vwo diploma. De scores zijn minder goed bij een mbo'er, concludeert Johan Coenen die 20 april zijn proefschrift verdedigt aan de Universiteit Maastricht.

“Uit talrijke studies blijkt dat de kwaliteit van de leraar sterk van invloed is op hoe basisschoolkinderen presteren” zegt onderwijsonderzoeker Johan Coenen (1983) die voor de Onderwijsinspectie werkt. Vooropleiding en ervaring spelen hierbij zeker een rol, meent Coenen, maar verklaren slechts een deel. Daarom richt hij zich in zijn proefschrift ook op onder meer het geslacht en de samenstelling van de klas. Hij analyseerde de gegevens van zo'n honderd scholen. De leerlingen zaten in 2010 in groep 5, groep 6 en groep 7 en werden drie schooljaren gevolgd, net als hun docenten. “Die data zijn bij TIER [Top Institute for Evidence Based Education Research] voor een ander onderzoeksproject verzameld; ze leenden zich prima voor mijn onderzoek.”

Kinderen met een juf of meester met een mbo-vooropleiding scoren slechter op rekenen dan leerlingen met een docent met een havo of vwo achtergrond, luidt een van zijn conclusies. “En ja, dat verschil is redelijk groot.” Ook de leesscores van kinderen legde hij onder de loep, maar daar waren de uitkomsten minder eenduidig. Betekent dit dat studenten van een middelbare beroepsopleiding geweerd moeten worden van de pabo? “Dat is discutabel. Ik kan me voorstellen dat zo'n 'uitsluiting' meer druk geeft aan middelbare scholieren. Wil je ooit voor de klas staan, dan zul je zeker een havo of vwo-diploma moeten halen. Bovendien ontnemen je laatbloeiers de mogelijkheid op een tweede kans. Iemand die een mbo-opleiding heeft gedaan, moet in principe ook 'verder' kunnen. Ik denk dat de pabo's moeten kunnen verzekeren dat het reken- en taalniveau van hun studenten in orde is.”

Daar is de afgelopen jaren hard aan gewerkt. In 2005 besloten toenmalig minister van onderwijs Van der Hoeven en de HBO-raad dat in het eerste jaar van alle pabo's een toets in rekenen en Nederlandse taal wordt ingevoerd. Signalen over het lage rekenniveau van aankomende leerkrachten waren de aanleiding. Dit schooljaar komen daar toelatingstoetsen bij voor de vakken aardrijkskunde, geschiedenis, natuur

Illustratie: Simone Golob

en techniek – studenten met een vwo- of hbo-diploma zijn daar overigens van uitgesloten. Coenen: “Maar goed, die toetsen lossen het

probleem niet op met de huidige onderwijzers die vóór die invoering een baan hebben gekregen. Een optie is dat je meerdere docenten

toewijst aan één klas. Een docent met een havo of vwo-achtergrond geeft les in taal en rekenen en een 'mbo'er' in de andere vakken.” Coenen onderstreept dat het een rigoureuze en “niet heel realistisch” plan is. “Het vraagt om grote veranderingen in het onderwijssysteem en de lerarenstudies.”

Behalve de vooropleiding van de leerkracht onderzocht Coenen ook of het voor rekenen verschil uitmaakt of er een man of een vrouw voor de klas staat. Twee weken geleden lanceerde de ChristenUnie een plan dat tot meer mannelijke leerkrachten moet leiden. Volgens de partij heeft de huidige stand van zaken – volgens de DUO stonden er in 2014 14 procent mannen voor de klas en 86 procent vrouwen – invloed op het beeld dat kinderen krijgen. Jongens hebben een mannelijk rolmodel nodig. Ook Coenen stipt het gebrek aan heren aan. “Er wordt regelmatig beweerd dat het vrouwelijk schoolklimaat de leerprestaties van jongens negatief kan beïnvloeden.” Onder meer omdat vrouwelijke docenten minder goed zouden kunnen omgaan met het “drukkere” gedrag van jongens. “Jongens worden vaker gezien als probleemgevallen en meisjes als gewillig of toegeeflijk.” Toch kan hij geen bewijs vinden voor het door hem onderzochte effect op rekenen. “Meisjes doen het niet beter of slechter met een vrouw voor de klas, en jongens doen het niet beter of slechter met een mannelijke leerkracht.”

Tot slot constateert Coenen dat leerkrachten hun manier van lesgeven niet aanpassen aan de specifieke klas die ze krijgen toegedeeld – denk aan verschillen in het opleidingsniveau van ouders, etniciteit of leeftijd. “Dit is een interessante vraag, gezien de terugkerende discussie over maatwerk in het onderwijs.” Wel ziet hij dat juffen minder tijd besteden aan het lesgeven aan de hele klas. Zij begeleiden liever in kleine groepen of individueel. Ook ervaren docenten geven hier de voorkeur aan.

Wendy Degens

“Mensen die er al jaren wonen, zijn bang”

Vervolg van pagina 1

De Franquinetstraat wordt genoemd waar meer dan 60 procent van de huizen gevuld is met studenten. Er is zelfs een actiecomité opgericht: Buurtbalans.

Samenleven in een universiteitsstad, hoe doe je dat? Het is de centrale vraag die de PvdA stelt tijdens deze avond. Hiermee loopt de partij vooruit op de evaluatie van de huidige regels over woningsplitsing en kamerverhuur tijdens een stadsronde van de gemeenteraad (waar burgers hun zegje mogen doen), dinsdag 19 april.

Sinds de zomer van 2015 gelden in Maastricht nieuwe regels voor het splitsen van woningen. Waar in sommige buurten voorheen nog de ‘nee tenzij’ regel gold – wat betekent dat alleen nog onder bijzondere omstandigheden kamerverhuur wordt toegestaan – is er nu géén onderscheid meer tussen buurten. “We hebben jarenlang gevochten voor een ‘nee tenzij’ en nu wordt alles losgelaten”, reageert een burgerraadslid van het CDA en

inwoner van Limmel. Tempelaar: “Was er eerder nog sterke handhaving op illegale kamersplitsing, sinds vorig jaar wordt alle illegaliteit in één keer legaal gemaakt.”

Maar wijken zijn verschillend, houdt daar rekening mee, klinkt het. “Terwijl de Rechtstraat een dynamische straat is waar veel studenten wonen, is de Wolkammersdreef in Belfort dat niet.” Een bewoner van Belfort schetst een schrijnend beeld. Flats worden in grote mate opgekocht door buitenlandse – en dus niet bereikbare – investeerders en verhuurd aan studenten. “Drie man op 84 vierkante meter. Mensen die er al jaren wonen, zijn bang. Er valt niet te praten met studenten, alleen al vanwege de taal, de meesten zijn buitenlanders. Het is een trieste situatie.”

Toch is “open communicatie” het toverwoord, meent Maria Essers van buurtplatform Argus (Statenkwartier). Ze krijgt bijval: “Maak studenten bewust van hun gedrag, organiseer buurtfeesten, spreek periodiek af met elkaar.” Bij bijvoorbeeld studentenvereniging Koko, wier sociëteit in Sint

Maartenspoort ligt, werkt het uitstekend, zegt Koko-voorzitter Britt op de Laak.

Karin van de Ven van studentenservicebedrijf Jules ziet een rol voor de verhuurder. “We beheren een aantal panden en ja, sommige studenten kunnen lastige burens zijn. Hun leefwereld is totaal anders. Stel eisen aan de verhuurder of beheerder wat betreft de beheersbaarheid van het pand. Zorg dat er een 24-uurs nummer is.” Andere mogelijke oplossingen: een leefbaarheidstoets bij de vergunningaanvraag en een keurmerk. “Dat keurmerk zorgt voor meer controle op bijvoorbeeld brandveiligheid”, zegt Huib van Gastel, voorzitter van de vereniging Verhuurders Woonruimtes Maastricht. “Als de gemeente een pand goedkeurt moet alles op orde blijven. Gaat de gemeente om de zoveel tijd herkeuren? Ik denk dat de verhuurder dat zelf kan doen. De gemeente komt steekproefsgewijs langs. Als verhuurder kun je er bovendien op toezien dat er goed contact is met de buurt.”

Ook de Universiteit Maastricht zal haar

verantwoordelijkheid moeten nemen, klinkt het. Waarom maken zij hun studenten niet veel meer attent op de leefregels in Maastricht, wil het publiek weten. “Misschien kan de UM iets betekenen in het aanleren van skills, zodat studenten makkelijker, wellicht verplicht, contact leggen met buurtbewoners”, reageert kennistechnologiestudent Redencio Jozefzoon. Of de komst van een International Students Club in de Timmerfabriek de overlast van huisfeesten oplost, valt nog te bezien, meent Tempelaar. “Het zit niet in hun cultuur om op een andere plek samen te komen.”

Na de stadsronde van volgende week dinsdag komt het college van burgemeester en wethouders met voorstellen voor aanvullend beleid naast de nieuwe huisvestingsregels. Ook zal het college zich buigen over hoe om te gaan met bestaande illegale gevallen.

Wendy Degens

40 jaar in 2016

Net zo oud als de universiteit

Dit academisch jaar wordt de Universiteit Maastricht veertig. In deze serie vertellen oud-studenten – die net als de universiteit het levenslicht zagen in 1976 – hoe ze in Maastricht terecht kwamen en welke herinneringen ze hebben aan docenten, de faculteit en hun studentenleven. Vandaag: Renate Bottenberg.

Studie: Mensen verklaren me voor gek, maar ik vind Maastricht en Enschede, waar ik vandaan kom, op elkaar lijken. Ik voelde me er meteen thuis. De stad sprak me dus meteen aan. Het zijn allebei steden die dichtbij Duitsland liggen, dat merk je aan de taal en de cultuur. Sommige woorden in de twee dialecten zijn zelfs hetzelfde, al spreken we het anders uit. Toen ik dat eenmaal doorhad, kon ik het Maastrichts goed verstaan. Ik was aan het kijken naar psychologie, maar koos voor gezondheidswetenschappen omdat dat een breder perspectief bood. Het hele lichaam werd erbij betrokken, niet alleen het hoofd. Dat vond ik interessant en belangrijk. Bovendien werkte PGO voor mij erg goed.

Docent: Ik ben afgestudeerd in twee richtingen; geestelijke gezondheidszorg én gezondheidsvoorlichting. Bij GVO staat me Vic Damoiseaux bij, omdat hij het basisboek had geschreven en hij mijn stagebegeleider was. Van GGZ kan ik me Arnoud Arntz nog goed herinneren, vooral omdat ik hem later nog vaker ben tegengekomen als het over schematherapie ging.

Plaats: In de Platielstraat zat een karaokecafé. Ik weet niet meer hoe het heette, na een paar jaar was het weg, maar ik ben er menig avond geweest. In die tijd woonde ik tijdelijk in een flat met buitenlandse studenten. De flat waar ik ging wonen was nog niet afgebouwd. We waren de buitenlandse studenten Nederlands aan het leren toen *Dromen zijn bedrog* van Marco Borsato een hit werd. Ik zie het ons nog met z'n allen keihard brullen in dat café.

Anekdote: Ik liep in een weekend op straat en opeens kwamen er allemaal verklede mensen op me af. Ik was helemaal vergeten dat carnaval was begonnen. In Enschede vieren we het ook, maar dat is maar een klein groepje. In Maastricht doet

echt iedereen mee. Jarenlang heb ik met vrienden uit Twente carnaval in Maastricht gevierd. We kwamen al een paar dagen eerder bij elkaar om zelf ons pakje te maken. Nu ken ik niemand meer die er woont. Dan moet je een hotel boeken en dat is toch meer geregeld vooraf. Het komt er niet van. Maar ik wil het nog wel eens vieren, samen met de kinderen.

*“Samen met de buitenlandse studenten brulden we *Dromen zijn bedrog*”*

Cleo Freriks

Renate Bottenberg, geboren op 11 april 1976 in Enschede, studeerde van 1994 tot 2000 gezondheidswetenschappen. Ze werkt nu als GZ-psycholoog en psychotherapeut op de afdeling persoonlijkheidsstoornissen van een GZ-instelling. Ze is getrouwd, heeft twee dochters (6 en 4) en woont in Enschede.

film: *Demolition* De beuk erin

Still uit *Demolition*

Tijdens een autoritje met haar man let de vrouw van Davis Mitchell even niet op de weg, en prompt worden ze aangereden door een vrachtwagen. In het ziekenhuis blijkt Davis wonderwel nagenoeg ongedeerd. Zijn vrouw is zo zwaar gewond dat ze het ongeluk niet overleeft. Het klinkt misschien ongeloofwaardig maar toch: de ontredder Davis krijgt in de wachtkamer van de spoedafdeling trek en besluit een zakje M&M's te kopen uit de snoepapparaat. Het lukt echter niet en hij moet met lege handen naar huis. Davis laat het daar niet bij zitten en

schrijft een uitgebreide en zeer persoonlijke klachtenbrief naar de fabrikant. Tegen alle verwachtingen in stuurt secretaresse Karen Moreno daar een uitgebreid antwoord op. Het vormt het begin van een briefwisseling en reeks ontmoetingen die centraal staan in *Demolition*, de nieuwste film van regisseur Jean-Marc Vallée. Uit het contact tussen Davis en Karen volgt het interessantste deel van de film: dat over identiteit. Beiden worstelen met de vraag wie ze nou eigenlijk willen zijn. Davis is ontevreden over zijn werk bij zijn schoonvader Phil en zijn

huis voelt niet meer als van hemzelf. Karen wil ondertussen van haar relatie met haar werkgever af en haar zoon Chris worstelt met zijn seksuele identiteit. Tot zover is *Demolition* een geslaagde film, maar als het gaat om rouwverwerking vervalt Vallée in clichés. De rol van Davis wordt perfect gespeeld door hoofdrolspeler Jake Gyllenhaal. Iets minder sterk is de rol van Karen. Actrice Naomi Watts speelt haar wat onzeker, waarschijnlijk omdat het personage weinig uitgewerkt is. Toch is *Demolition* amusant. Het leukst zijn de

scènes waarin hij een nieuwe filosofie toepast op zijn leven. Om iets te repareren moet je het eerst uit elkaar halen, bedenkt hij en dus liggen al snel zijn laptop en koelkast uit elkaar. Vervolgens begint hij aan de grootste klus: het uit elkaar halen van zijn huis. Het is deze humor die de film redt.

Jim Pedd

Jim Pedd is alumnus van Fasos en freelance film-journalist

thuisreiziger JC, de God

Na overweldigende publiciteit bij zijn overlijden op Witte Donderdag is het de laatste week stil geworden om het heengaan van Johan Cruijff. Ik wil een voorlopige balans opmaken van de gebeurtenissen vanuit mijn vak: de comparatieve mythografie. Allereerst valt op dat Cruijff vaak genoemd wordt als één van een uitzonderlijke categorie stervelingen. De JC's. Julius Caesar, Jezus Christus, Johan Cruijff. Wie dit inzicht zal begrijpen dat de toevoeging nummer 14 niet toevallig kan zijn. Ook bij de andere JC's zal een nummer passen. Wij weten alleen niet welk. Het is al te gemakkelijk om ze 1 en 2 te noemen. De enige verklaring voor deze in onze ogen wonderbaarlijke Drievuldigheid is dat JC een god is die tenminste driemaal maar wellicht veertien maal is verschenen. Goden kunnen dat. Zij bestaan buiten ruimte en tijd en stellen de wetten van oorzaak en gevolg buiten werking. Zij kunnen in onze wereld tegelijk aan- en afwezig zijn. Om te beginnen brengt JC, de god, in daad en woord een boodschap die raadselachtig is, niet eenvoudig te duiden. Onze gebondenheid aan ruimte en tijd beperkt ons begrip. Zo sprak

Foto: Loraine Bodewes

JC14 eens: de goede voetballer moet van de bal af bewegen. Wie in JC14 is, komt daaruit.

En dan nog alleen in een avondlijk samenzijn met gelijkgestemden. De boodschap werkt het

best bij afwezigheid van de JC. De ene JC blijft weg uit Rome omdat nog niet alle Galliërs zijn gepacificeerd. Een volgende mijdt Jeruzalem tot kort voor zijn dood. JC14 vertrekt omdat hij het vliegtuig naar Barcelona moet halen om zijn godin niet te ontriefen. De JC's lijden en sterven ook voor ons. En wel in een pas begonnen voorjaar. J. Caesar werd vermoord op de Iden van maart. Zijn dood bracht de pax romana dichterbij. JC stierf als slachtoffer van onderdrukking de kruisdood. Zijn dood bracht een eenheid van gelovigen uit de gehele wereld tot stand. JC14 overleed als welvarende burger aan een akelige ziekte die van elk van ons een lot in een loterij maakt. Zijn dood zal het werk van zijn laatste jaren veilig stellen. De trapveldjes voor de kinderen over de hele wereld. De pax romana, de eenheid van alle gelovigen, onbekommerd spelen voor de kinderen. Dat danken wij aan de drie JC's. Ik moet er nog elf (14-3) zien op te sporen.

Hans Philipsen

Hans Philipsen is oud-rector van de UM

colofon

Redactieadres

St. Servaasklooster 32

Postbus 616

6200 MD Maastricht

(volg routebordjes)

T 043 - 38 85 390

E observant@maastrichtuniversity.nl

W www.observantonline.nl

Stichtingsbestuur

Arie Nieuwenhuijzen Kruseman (vz),

Sandra Daas, Catharien Kerkman, Stephanie

Meeuwissen, Christoph Rausch

Redactieraad

Harald Merckelbach (vz), Fleur Damen, Piet

Eichholtz, Birsan Erdogan, Silvia Evers, Bob

Meijer, Sophie Nelissen, Yordi Rienstra, Ralph

Stassar

Redactie

Riki Janssen

(hoofdredacteur) 043 - 38 85 384

Wammes Bos 043 - 38 85 383

Wendy Degens 043 - 38 85 382

Cleo Freriks 043 - 38 85 386

Maurice Timmermans 043 - 38 85 381

Redactie-assistent

Marion Janssens 043 - 38 85 390

Aan dit nummer werkten verder mee:

Nico Baakman, Albert Bergbroeder, Ingrid Candel,

Séverine Dufour, Ype Driessen, Arjen van der

Heide, Jim Pedd, Hans Philippen, Kate Surala,

Fotografie

Lorraine Bodewes, Joey Roberts

Illustraties/Opmaak/Basisontwerp

Simone Golob, www.sgiv.nl

Vertalingen

o.a. door B. Wall & P. Nekeman

Druk

Janssen/Pers Gennep

Mededelingen

Voor het inleveren van mededelingen

zie aanhef op mededelingenpagina

Advertenties

Voor regionale en interne adverteerders:

Marion Janssens, 043 - 38 85 390,

marion.janssens@maastrichtuniversity.nl

Voor overige adverteerders:

Bureau Van Vliet, 023 - 57 14 745,

m.dewit@bureauvanvliet.com

Internet: www.bureauvanvliet.com

(Voor Paarltsjes zie info bij Paarltsjes)

Abonnementen

Leden van de universitaire gemeenschap

ontvangen het blad gratis. Afgestudeerden en

andere belangstellenden kunnen zich abonneren

voor € 37,00 per jaar.

Losse nummers € 1,00

HOP

Observant is aangesloten bij het

Hoger Onderwijs Persbureau

© Stichting Observant

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande

schriftelijke toestemming van de hoofdredacteur

geheel of gedeeltelijk worden overgenomen

Voor hetzelfde geld staan de
paarltsjes iedere week
ook op internet:

www.observantonline.nl

paarltsjes

NATIVE ENGLISH SPEAKING WEB CONTENT

EDITOR: FREELANCE WORK @ WWW.

MASSTRANSIT.NETWORK TEL.:0433628042

PROFESSIELE THESISVORMGEVING

INCL. DRUKWERKBEGELEIDING HOGE

KWALITEIT VOOR EEN BETAALBARE PRIJS.

WWW.DLGRAPHICS.NL 0624321042 INFO@

DLGRAPHICS.NL

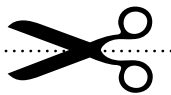
NATIVE ENGLISH SPEAKING WEB CONTENT

EDITOR: FREELANCE WORK @ WWW.

MASSTRANSIT.NETWORK TEL.:0433628042

EIPA Management has a vacancy for a student ass.
Smart generalist, good English, immediate start. The
job is for 20 hours per week i.vansintfiet@eipa.eu

Boekhandel
DE TRIBUNE
Kapoenstraat 8-10
6211 KW Maastricht
Telefoon (043) 325 19 78

Paarltsjes

Per letter, leesteken of spatie een apart hokje gebruiken. Regels volschrijven tot het einde. Voor langere teksten geldt het advertentietarief. Inleveren bij de redactie kan maandag tot en met donderdag van 09.00 tot 17.00 uur / contant betalen. Bezoekadres: loop de Minderbroedersberg omhoog, vóór de ingang van nummer 4 rechts af en loop het appartementencomplex (rode baksteen) binnen. Volg de bordjes naar de 2e verdieping. Digitaal inleveren kan ook, zie www.observantonline.nl Vóór dinsdag 16.00 uur ingeleverde Paarltsjes verschijnen de donderdag daarop in de krant. De redactie is niet verantwoordelijk voor de inhoud van de Paarltsjes en behoudt zich het recht voor om zonder opgave van redenen Paarltsjes te weigeren.

_____	€ 3,00
_____	€ 4,00
_____	€ 5,00
_____	€ 6,00
_____	€ 7,00
_____	€ 8,00

Maastricht Summer School

Journalistiek en effectief schrijven

Ben je op zoek naar een vlotte pen en goede interviewvaardigheden? Of droom je van een journalistieke carrière? Deze Summerschool is een mooie inleiding in effectief schrijven: van een pers- of nieuwsbericht, reportage, column, interview, wetenschapjournalistiek tot het schrijven voor een website. De docenten zijn ervaren journalisten.

Opmerkingen van eerdere cursisten: 'veel meer zelfvertrouwen', 'leuke en veilige sfeer, veel geleerd', 'weet nu wat ik wil: schrijven'.

Docenten:

Riki Janssen en Wammes Bos

(www.observantonline.nl/Contact)

Cursustijden: 8 sessies verspreid over twee weken maandag t/m donderdag van 09.30-13.00 uur.

(Deelnemers worden verzocht hun eigen laptop mee te nemen.)

Aantal deelnemers:

Minimum 6 - maximum 10 deelnemers

Cursus periode:

1 - 12 augustus 2016

Cursuskosten: € 800

Meer informatie:

Riki Janssen
riki.janssen@maastrichtuniversity.nl of
043-3885384

Make your voice heard!

Vote during the University, Faculty and Service Council Elections 23-26 May

More info:
www.maastrichtuniversity.nl/elections

Voor een onderzoek bij VitaK

(dochter Universiteit Maastricht Holding) naar:

Effect van vitamine K2 (Menaquinone-7) op de vaatwand stijfheid bij personen met een lage vitamine K-status

zoeken wij gezonde mannen en vrouwen tussen de 40 en 70 jaar, met een BMI tussen 20 en 35 kg/m²

In dit onderzoek zult u 1 jaar lang extra vitamine K of placebo gebruiken. Aan het begin en na 1 jaar meten we de kwaliteit van uw bloedvaten. Alle metingen vinden plaats in het BioPartner Center in Maastricht en zijn gratis. Reiskosten worden vergoed en bij voltooiing van de studie ontvangt u €200. Na opgave ontvangt u uitgebreide informatie.

Wilt u verdere informatie over dit onderzoek, dan kunt u onderstaand antwoordstrookje invullen en opsturen naar (postzegel niet nodig):

Marjo Knapen, VitaK

Universiteit Maastricht

Antwoordnummer 2, 6200 VB Maastricht

Of mail naar m.knapen@vitak.com

Achternaam+Voornamen:

Adres:

Postcode:

Plaats:

Telefoon:

Email:

Geboorte datum:/...../19..... vrouw / man

www.vitak.com

Our mission is to improve public health and the individual quality of life by developing unique, innovative concepts and products. VitaK is a 100% daughter organization of the Maastricht University Holding/Univentre.

De mededelingen van de universiteit, faculteiten, servicecentra en studentenorganisaties zijn te vinden op www.observantonline.nl

The announcements of the university, faculties, service centres and student organisations can be found on www.observantonline.nl

agenda academische zittingen Aula Minderbroederberg 4-6

14-04, 10.00 uur: dhr.drs. Ronny M. Schnabel	12-05, 16.00 uur: dhr.drs. Ulrich C. Lalji
14-04, 12.00 uur: mw. Annapurna Mamidipudi	13-05, 10.00 uur: dhr. Rogier Quaedvlieg, MSc.
15-04, 16.30 uur: inauguratie van Prof.dr. Marc D. Davidson	13-05, 12.00 uur: mw. Anne Havermans, MSc.
19-04, 14.00 uur: dhr. Muhammad Shafique, MSc.	13-05, 14.00 uur: mw. Rinske Loeffen, MD
19-04, 16.00 uur: mw. Jocelyn Olivari Narea, MSc	13-05, 16.30 uur: inauguratie van Prof.dr. Jany Rademakers
20-04, 12.00 uur: dhr. Cyril F.M. Marsaux, MSc.	18-05, 10.00 uur: mw. Elke Marsch, MSc.
20-04, 14.00 uur: dhr.drs. Johan B. Coenen	18-05, 16.00 uur: dhr.drs. Martijn van Opijnen
20-04, 16.00 uur: dhr. Roel H.D. Vaes, MSc.	19-05, 10.00 uur: dhr. Martijn F.M. Jungst, MSc.
21-04, 12.00 uur: mw. Anna K.D. Schüth, Dipl.Biol.	20-05, 10.00 uur: dhr. Thomas L. Theelen, MSc.
21-04, 14.00 uur: dhr. Pavel V. Afanayev, MPhys.	20-05, 12.00 uur: mw. Romy M.W. Kremers, MSc.
21-04, 16.00 uur: dhr. Valentin G. Kemper, MSc.	20-05, 14.00 uur: dhr.ir. Lucas Lindeboom
22-04, 10.00 uur: dhr. Mathieu J.C. Heckman, LL.M.	20-05, 16.00 uur: dubbelinauguratie van Prof.dr. Paul G.A. Volders en prof.dr. Monika Stoll
11-05, 10.00 uur: mw. Oksana Balabay, MSc.	25-05, 12.00 uur: Joint Doctoral Degree – UM en KU Leuven, Belgium mw. Zuzana Kasanova, MSc.
11-05, 12.00 uur: dhr. Kevin C.M. Hermans, MSc.	25-05, 16.00 uur: mw. Hester D.S. van der Kaaij, LL.M.
11-05, 14.00 uur: mw. Suzanne J.L. Einöther, MSc.	26-05, 14.00 uur: dhr.drs. Robertus P.A. Janssen
11-05, 16.00 uur: mw. Nuan Ping Cheah, MPhil.	26-05, 16.00 uur: mw.drs. Judith W.A. Beuving
12-05, 10.00 uur: dhr. Lennert Freitag, MSc.	27-05, 12.00 uur: mw.drs. Evie P.M. Broeders
12-05, 12.00 uur: mw.drs. Tanja A.C. Dorresteyn	27-05, 14.00 uur: dhr. Kevin E.H. Gerritsen, MSc.
12-05, 14.00 uur: dhr. William A. Bull, LL.M.	27-05, 16.30 uur: inauguratie Prof.dr. Jure Vidmar

Maastricht University

Interne vacatures

- **Experienced Research Technician**, FHS, 38.0 hours, scale 7
Vacancy number: AT2016.91
- **Assistant Professorship in Macroeconomics**, SBE, 38.0 hours
Vacancy number: AT2016.92
- **Student Affairs Officer Internships and Educational Activities**, SBE, 38.0 hours
Vacaturenummer: AT2016.94
- **Junior-Journalist** bij Observant, 30.4 uur
Vacaturenummer: AT2016.95
- **Senior HR-adviseur**, MUO/HRM, 34.2 uur, schaal 10
Vacaturenummer: AT2016.96
- **Promovendus**, FHML, 40.0 uur
Vacaturenummer: AT2016.97
- **PhD student**, FHML, 40.0 hours
Vacancy number: AT2016.98
- **PhD Candidate**, FASoS, 38.0 hours
Vacancy number: AT2016.99
- **Marketing communications officer**, SBE, 30.4 hours
Vacancy number: AT2016.102

Voor uitgebreide informatie, raadpleeg de website www.maastrichtuniversity.nl. Ga naar de link Aankomende medewerkers/vacatures en vervolgens naar Vacatures. Klik daarna op Vacaturewebsite. Aan de rechterkant zijn de vacante functies onderverdeeld in interne en externe vacatures. Schriftelijke sollicitaties o.v.v. vacaturenummer op brief en envelop (of elektronisch solliciteren via de vacaturewebsite) binnen 10 kalenderdagen richten aan de afdeling HRM van de betreffende faculteit of beheerseenheid (Postbus 616, 6200 MD Maastricht). De vacatures staan open voor interne kandidaten (medewerkers en uitkeringsgerechtigden van de UM).

www.maastrichtuniversity.nl

Observant zoekt een junior-journalist

voor de periode van tien maanden (22 augustus 2016- 22 juni 2017)

Observant is het onafhankelijke en tweetalige weekblad/website van de Universiteit Maastricht. Het wordt gemaakt door een professionele staf met hulp van freelancers en student-medewerkers. Ter versterking van de redactie zijn wij op zoek naar een pas afgestudeerde bachelor of master met aantoonbare

interesse voor de journalistiek, de universitaire én studentenwereld. Verder is een goede kennis van zowel de Nederlandse als de Engelse taal (spreken en schrijven) een vereiste, net als doorzettingsvermogen, enthousiasme en zelfstandigheid. Het gaat om een tijdelijke functie van tien maanden (0,8 fte, schaal 8) waarin

een net afgestudeerde de kans krijgt om onder professionele begeleiding zijn journalistieke vaardigheden verder uit te bouwen. Wilt u reageren dan kunt u tot en met zondag 8 mei 2016 uw brief, cv en enkele proeven van bekwaamheid (hoeven niet gepubliceerd te zijn) sturen naar:

povacatures@maastrichtuniversity.nl onder vermelding van het vacaturenummer AT2016.95

Voor meer informatie kunt u in week 16 (18-21 april) contact opnemen met Riki Janssen, hoofdredacteur riki.janssen@maastrichtuniversity.nl of 043-3885384

Het einde

Ik wist niet dat een internetpagina zo lang kon zijn. De middelvinger van het meisje naar wier scherm ik al geruime tijd zit te staren blijft maar in een constante cyclus heen en weer bewegen over het scrollwiel van haar muis. Maar lezen doet ze niet. Dat kan niet anders. Het ritmische gescreol is daarvoor te constant, de beweging te automatisch. Plotseling klinkt er een meisjesstem die het midden houdt tussen gefluister en geschreeuw. Haar vriendin komt poolshoogte nemen. "Fluisteren zou toch eigenlijk de makkelijkste manier van communiceren moeten zijn," schiet er door me heen, "want dan ontspan je je stembanden toch juist?" Maar de herinnering aan welke studieruimte dan ook doen me anders vermoeden. Lastig. Straks maar even googelen.

Naast het meisje zit een jongen. Het sterk geurende energiedrankje dat in een blikje naast hem staat heeft duidelijk de weg naar zijn benen al gevonden. Die staan werkelijk geen moment stil. De pijpen van zijn broek schuren driftig tegen elkaar aan; het resultaat is een zacht maar doordringend geluid. Geestdriftig vooroverleunend probeert hij zijn hersenen te dwingen de informatie op het computerscherm op te nemen. Op het scherm een PowerPoint slide. Een typisch exemplaar gemaakt door een professor die uit pure wanhoop voortaan het benodigde lesmateriaal maar in hapklare brokken in bulletpoints aan zou dienen. Het is een beeld dat ik alleen nog herken van vervlogen tijden. Al minstens twee jaar geleden moet het voor het laatst zijn geweest dat ik tentamens leerde van een setje slides. Naarmate de dagen verstrijken verschijnen er steeds meer rusteloze studenten. Dat kan maar een ding betekenen: de tentamens komen er weer aan. Rechten, economie, arts & culture, alles komt voorbij. En de blikjes, die zijn alom aanwezig. Dat geldt trouwens ook voor het op en neer schuddende been. Het lijkt wel of het tot de lesstof behoort.

Maar na weken van toenemende drukte zijn de tentamens opeens voorbij. Een stilte die een doorgewinterde Zenboeddhist met een goedkeurend knikje in zich op zou nemen krijgt weer de overhand. Hier en daar nog een verdwaalde scriptieschrijver, af en toe starend naar een willekeurig punt in de ruimte. Een ruimte die door het verlaten van de studentenmassa zijn indrukken heeft gewist, zoals de zee die een baai verlaat bij het keren van het tij. En als een donderslag bij heldere hemel dringt het tot me door. Mijn studententijd loopt nu toch ècht op zijn einde.

Arjen van der Heide

3HOOG

Door Ype Driessen

René

Jurre

Merel

Harrie

Buren op de koffie

A: "Het gebeurde een paar maanden geleden. Stond er opeens een sjieke mevrouw voor de deur die zei dat ze namens de universiteit kwam. Dat de universiteit een feestje te vieren had omdat ze veertig jaar bestonden en dat ze daar graag de stad en haar inwoners bij wilden betrekken. Eéénig, zeg ik, reuze leuk, gaan we een excursie doen? Komt er een gratis bal? En zijn daar dan ook die knappe studenten bij, die Brazilianen of zo? O, dat zijn geen Brazilianen, want het lukt niet om die hiernaartoe te halen, gut, wat jammer, nou ja, ik zie ze wel eens door de straat lopen, ietsjes getinte types, woest aantrekkelijk, dan zullen die wel ergens anders vandaan komen. Wat, geen feest? Wat dan? O, 'buren op de koffie', heet het zo. Dus dan mogen wij op een ochtend een gebouw in en krijgen we een rondleiding, met koffie en vlaai. Nou ja, ook goed, dat zal dan wel hele goeie koffie zijn want de universiteit is toch rijk? Anders kun je toch niet in van die mooie panden wonen? Nou, zegt ze, ik moest me niet te veel van die koffie voorstellen, eerlijkheidshalve. Die wordt door een cateringfirma geleverd. Dat apprecieer ik, zeg ik, dat u eerlijk bent, dan neem ik wel een eigen thermosflesje mee, want ik wil dat niet missen hoor, zo'n evenement."

B: "Bij mij hing er een kerel aan de lijn. Of ik op de koffie bij de universiteit wilde komen, als buurman. Vanwege een lustrum. Mijn broek zakte er van af. Ik zeg, meneer, bent u professor? Want als ik dan eindelijk eens gebeld wordt door de RUL, o heet het nu UM, goed, de UM, dan wil ik wel dat het iemand is die wat in de melk te brokkelen heeft. Nou, het was natuurlijk een of andere onderknuppel, maar ja, ik zeg: nu moet u eens goed luisteren, ik ben inderdaad al jaren buurman en niet tot mijn genoegen, dat mag u best weten. Ik word gek van tetterende studenten

die hun fiets tegen mijn raam pletteren, die donderdagavond mijn geraniums onder zeiken, die me in alle talen van de regenboog om drie uur 's nachts uit mijn slaap houden. Maar weet u wat nog erger is? De mensen die er werken! Bij mij in de straat woont geloof ik een professor, wat die doet mag joost weten maar als het een beetje lekker weer is staat-ie de hele dag op de stoep te oreren. Echt, hij ouwehoert tegen iedereen aan. Iedereen! Langskomende collega's, de postbode, een verdwaalde toerist. Hij houdt ze staande en meteen het hoogste woord! Over de werking van onze grondwet, over het laatste arrest van de Hoge Raad, je wilt het niet weten. Ik ga tegenwoordig de deur niet meer uit zonder mijn hond want daar is-ie bang voor, alles op vier pootjes, het is maar een chihuahua maar meneer

klimt tegen de gevel van angst. Dus of ik op de koffie wil komen? Wat dacht u zelf?"

A: "Wat zegt u, gaat het niet door? Het hele programmaonderdeel geschrapt? Gut, wat jammer. Heeft de UM het uitbesteed aan buurtplatforms? En die waren het onderling weer niet eens? Maar het is toch het feestje van de UM? Als je de buren op de koffie wil vragen, vraag je ze toch gewoon? Dan duw je een uitnodiging in de bus met een plaats en een tijd, toch? Mag ik een tegenvraag stellen? Wordt dat hele lustrum bij u uitbesteed aan anderen? En komt daar iets van terecht?"

Albert Bergbroeder

Twitter: @a_bergbroeder